

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Tre byggestener

Av Hans Eitrem

Del 2

Med utgangspunkt i de fire evangeliene har jeg inndelt Jesu lære i følgende emnevalg:

1. Barmhjertighet og kjærlighet (Matt. 7.12) Ekteskap (Mark. 10). Jesus gjorde unntak på sabbaten (Luk. 6).

2. Forholdet mellom mann og kvinne. Han ga kvinnen lik verdighet med mannen.

På spørsmål fra meg til min far for ca. 50 år siden om hva som var det største ved Jesus' lære, svarte han: Han ga kvinnen verdighet på lik linje med mannen (Johs. 15.24). Andre relevante spørsmål i forbindelse med dette tema ble ikke reist ved denne anledning, eller senere. Maria Magdalena skal ha vært en skjøge som Jesus forbarmet seg over. Han elsket henne høyest. Det viste han ved sin opptreden og aksept av Maria Magdalena. Det var et forhold Peter hadde vanskelig for å fordøye. Det hang sammen med at Jesus hadde gitt hovedansvaret for ordet til Peter og gjerningene til Maria Magdalena.

3. Homoseksualitet. Jesus var klar over at menneskene var skapt ulike (Matt. 19.12). I hans øyne var alle likeverdige (Johs. 15.24). Ideen om likestilling kan Jesus ha hentet fra Platon. Gud gjorde ikke forskjell på mennesker.

4. Rikdom og fattigdom

En rik ungdom spurte Jesus om hva han måtte gjøre for å arve evig liv. Selg din eiendom og gi pengene til de fattige. (Matt. 19.16). Til sine disipler sier han: Gå ut og hjelp alle (Matt. 10.5 f.). Før det siste måltidet vasket Jesus føttene til sine disipler (Johannes 13. 12-17).

Som femtenåring var jeg med

min far til Italia. Nærmere bestemt Milano, Firenze, Rom og Neapel. Vi oppsøkte Milanodomen og så der den enorme rikdommen kirken satt på. I Firenze beundret vi skulpturen over munken Girolamo Savonarola (1452-1498) som ble brent fordi han ikke på alle punkter delte kirkens lære.

I motsetning til den rikdom kirken sto for fikk man se fattigdommen i Neapel. Her ga fattigdommen seg uttrykk gjennom skopussere og tiggere.

En som i ettertid tok dette innover seg var sosialisten Karl Marx. Han var meget rik, men endte sine dager som en lutfattig person.

For å komme bl.a. fattigdomsproblemet til livs drev Mussolini igjennom kultivering av Pontiske Sumpe. De ligger mellom Rom og Neapel. Eiendomsretten til sumpene var kirkens.

Kirken har levet over evne (Luk. 21.5). Hvem vil så Jesus hjelpe? Folket.

5. I krig og fred

Israel var erobret av Jødene med sverdet (Josefs bok I). Foran de utvandrede jøder gikk prestene fra Egypt. Det heter seg at Gud gikk med dem.

Jesus var imot krig. Han sier: Elsk deres fiender. Med andre ord var han for dialog. Under arrestasjonen av ham dro Peter frem sverdet. Jesus gikk imot Peter og fikk ham til å legge bort sverdet. På den annen side var Jesus fullstendig klar over at fred ville ta tid.

Den siste religionskrig i Midtøsten var det tredje korstog. Det første korstog var Pave Urban II initiativtaker til.

Etter maurene hadde vært i Spanien i 500 år, ble de kastet ut av Ferdinand og Isabella. De fikk valget mellom å bli kastet ut eller konvertere til kristendommen.

Del B - Det Hinsidige

Død og liv

Livet etter døden er forankret i tro. Døden har til alle tider skremt

folk. På slutten av sitt liv ble Jesus anmodet av Maria om å gi Lasarus livet tilbake (Johs. 11. 14). En abmodning Jesus etterkom (Johs. 14, 43 f.).

Anførselen om døden til livet må man anta at Jesus har sett hen til.

Kornmysteriet i Demeter/Persefone (S. Eitrem «Mysteriereligioner i Antikken»).

Har Jesus sett hen til flerårige planter?

Ingen har steget opp til himmelen (Johs. 3.13).

Intet menneske er kommet tilbake til livet.

Hva la Jesus i begrepet oppstandelse?

Spørsmålet står fortsatt åpent.

Mary Baker Eddy har en forklaring som jeg tolker således: Gud er evig. Jesus er hans sønn og må følgelig være evig. Gud er i mennesket og følgelig også evig.

Jesus' ideer går på mange måter igjen i Menneskerettskonvensjonen. Den er tiltrådt av Norge. Ikke alle deler er satt inn i Den Norske Menneskerettslov.

Sokrates - Jesus

Gjennomgåelse av Bibelen har fått meg til å stille spørsmål om det ikke er likhet mellom Sokrates og Jesus. Hverken Sokrates eller Jesus har etterlatt seg noe skriftlig. De hadde begge arvtagere. Vårt kjennskap til dem har vi fra andre. Ved at hellenerne var i Palestina i mer enn 400 år og dette falt inn under Jesus' levetid må deres kultur og religion hatt en sterk innflytelse på ham.

De var begge offentlige personer. Begge gikk inn for å hjelpe andre. Sokrates den greske ungdom, Jesus folket - de enfoldige. Begge gjorde det ved å sette seg selv på sidelinjen. De var altruistiske. De var forut for sin tid. De led samme skjebne. Både Sokrates, Jesus og Paulus gikk i døden. De gjorde det fordi de tok hensyn til rettferdighet og kjærlighet (Rom. 5. 7 f.). De ble tatt av dage av folk som så sin stilling truet.

Ifølge Richard Dawkins hadde Jesus og Sokrates et spesielt gen.

Hvem var Paulus?

Paulus var diaspora. Han var født av jødiske foreldre i Tarsos. Apropos Tarsos, Mitra-religionen, som er en soldatreligion, har sitt opphav i Tarsos.

Tarsos var en av de mange hellenske provinshovedsteder i Romerriket. Paulus hadde foruten jødisk også romersk statsborgerskap, som han påberopte seg i nødsituasjoner (Ap.gj. 16.37.36). Statsborgerskapet viste seg bl.a. ved avretting. Paulus ble hals-hugget, Peter hengt. Romerne ble fritatt for hudstrykning. Paulus ble tross sitt romerske statsborgerskap hudstrøket (Ap.gj. 16.37.22.24 f.). Femti ganger, sier han selv. Som attenåring påbegynte Paulus sin teologiske utdannelse i Jerusalem. Undervisningen var basert på Det Gamle Testaments skrifter.

Den betydeligste lærer han hadde het Gamaliel. Han var på den ene siden radikal, på den andre liberal. Han vektla kjærlighet og barmhjertighet.

Som prest var Paulus med på å stene Stefanus til døde. Senere fikk Paulus i oppdrag å ødelegge den Jesus-bevegelse som hadde etablert seg i Persia. På reisen til Damaskus fikk han en åpenbaring som viste seg i et lys og en røst fra himmelen som sa: «Jeg er Jesus, hvorfor følger du meg?» (Ap.gj. 10.15.22.7.8).

I Persia, og spesielt i Antiokia (verdens tredje største by), fikk han kontakt med den daværende Jesus-bevegelsen som informerte ham om hva den sto for (Mark. 2.28 og Luk. 7.34). Jesus-tilhengerne oppfattet Jesus som menneskesønn, sønn av Gud. Paulus godtok denne forklaring og lot seg døpe. Han ble en kristen apostol og forkynte sin lære under navnet Jesus Kristus i Antiokia og andre steder i Persia i full forståelse med kretsen i Antiokia.

Paulus tar en kort tur til Jerusalem, der han møter Peter.

Selotene må ha fått kjennskap til Paulus' nærvær i Jerusalem. De kjente hans standpunkt om Jesus som Guds sønn, noe de tok

avstand fra. Derfor besluttet de å ta livet av ham. Deres valgspørk var «intet styre uten lov, ingen konge uten Gud» (ap.gj. 23.12.13).

Etter flere års forkynnervirksomhet i Midtøsten, påbegynte Paulus flere reiser til Romerriket, som Korint, Athen og Rom. I Filippi døpte han det første mennesket, Lydia, på europeisk jord. Ikke bare lot Lydia seg døpe, men påtok seg tillitsverv i bevegelsen på samme måte som Stefanus.

For tyve år siden reiste min kone og jeg i Paulus' fotspor i Hellas. I møte med Lydia husket jeg hva min far i sin tid fortalte om kvinnens verdighet. Siden da har jeg kontinuerlig arbeidet med kristendommen ut fra et kvinnesyn.

I Athen kom Paulus i ordskifte med epikureene og stoikerne om livet etter døden. De tok avstand fra Jesus' guddommelighet og oppstandelsen.

I sin henvendelse til tilhengere og hedninger vektla Paulus:

1. Barmhjertighet og neste-kjærlighet (Gal. 5.16 F, Heb. 13.4).

2. Gud gjør ikke forskjell på folk (Rom. 1.11). Jesus som Guds sønn gjør det heller ikke (Rom. 1.1). Kvinnen var for Paulus mannens eiendom (5. Mos. 2.23.1, Kor. 14.34 og 7.2). Paulus' kvinnesyn falt i tråd med Mosebøkene og Peter. For Peters vedkommende ga dette seg uttrykk i forholdet til Maria Magdalena. Kvinnen skal tie i forsamlinger (1. Kor. 14.34).

3. Homofili (3. Mos. 18.22.20.13).

4. Rikdom og fattigdom (Rom. 12.21, 2. Kor. 8).

5. Krig og fred (i relasjon til Gud). Så vidt mulig holde fred (Rom. 12.18).

Punkt 2 - 5. Paulus gikk inn for en variant av jødedommen og Jesus' lære.

Kristendommen har spilt på menneskets ønske om å fortsette livet etter døden (2. Kongebok 2). Elias ble opptatt i himmelen.

Samfunnsliv

Sosialpsykologisk avis

Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)Bertram Dybwad Brochmann
grunnleggerDag Ove Johansen
8200 Fauske
tlf. 756 42 754E-post: dagoj@online.no
redaktør

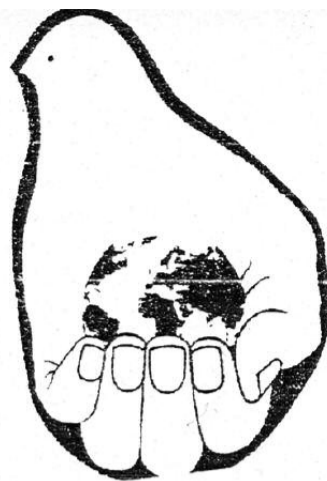
Grunnlagt 1931

Anders Ryste
disponent og hjelperedaktør
6150 Ørsta

Med i redaksjonen

Astrid Strømme
Indre Sædal 16, 5098 Bergen
Tlf. 555 90 982 (mor'gon/kveld)Aase Brenne
Utløbakken 43
5260 Indre ArnaVed innbetalinger benyttes
NB! Postgironr.: 0532.08.40645

ISSN 1890-8667

Internett: www.samfunnsliv.no

LEDER -

Under de høye, ranke,
hvite bjørke ...

En gartner forteller i dette nummer av Samfunnsliv om det mangfold av liv som finnes på kloden og hvordan det å bekjempe spredningen av dette mangfoldet er som Don Quixotes håpløse kamp mot vindmøllene.

Når nye arter sprer seg i geografiske strøk de aldri har befunnet seg tidligere, så gjelder dette jo hele klodens mangfold av liv. Norge lå under innlandsisen og alle arter begynte å innvandre etter hvert som den tinte ned og forsvant.

Klimaendringene endrer artsmangfoldet her nord i verden. Gjennom hele klodens historie har det skjedd store endringer m.h.t. artenes spredning. Det er noe vi må lære oss å leve med.

I den ofte så meningsløse debatten om norske verdier og norsk kultur fra enkelte hold i den politiske verden, er det viktig å få med seg at ingen av de artene som nå finnes i Norge opprinnelig var her fra den spede begynnelse av, akkurat slik gartneren Tor Smaaland skriver.

Når man leser om gartnerens allegorier i beretningen om en hvitstammet bjerk, minner det meg om Bertram D. Brochmanns liv og virke som bl.a. gartner og hvordan han gjennom sin lange erfaring som gartner kunne sammenlikne livet blant menneskene med livet i en hage full av et mangfold av planter. Brochmanns allegorier fra boken "Bibelen og Naturvitenskapen" er et meget godt eksempel på dette. I parantes bemerket kan det nevnes at også denne boken skal oversettes til engelsk.

Det er forfriskende å lese slike innspill som det Tor Smaaland kommer med. Man får mer perspektiv på livet. Han rokker ved våre innstillinger og holdninger. Får oss til å se verden i et annet lys – eller med andre øyne.

For hvem kan etter lesningen av EN HVITSTAMMET BJERK unngå å tenke på at dette også dreier seg om den evinnelige og ørkesløse debatten om innvandrere, asylsøkere og flyktninger.

Folkevandringer har alltid funnet sted gjennom historien – og vil alltid komme til å finne sted i fremtiden. Det er det som sprer de nye ideene og tankene og gir nye impulser og innspill i en såkalte homogene og statiske samfunn.

DOJ

□ DOJ

SUTREKOPPEN

Frps egen "Willy Røret", Per-Willy Amundsen, sutrer over at det er for mange asylsøkere i landet.

Ja, når han tilhører et parti som sa takk og amen til invasjonen av Irak og Afghanistan, så kan han jo ikke vente annet enn at hovedparten av asylsøkerne til Norge kommer nettopp fra disse to landene!

DOJ

DEMOKRATISK PROBLEM FOR
REPUBLICKANERNE?

Ingen av republikkanernes medlemmer av Kongressen er av afro-amerikansk opprinnelse. Er dette White Power på sitt verste?

DOJ

Uforstand om Israel
– 40 år etter

Av Brigte Kristensen

Palestina-konflikten fører til stadig nye kriger og drap på uskyldige. De siste ukene og dagene har vi opplevd israelsk bombing av Gaza og Libanon, og raketter fra Hizbollah mot Israel. Det er påtrengende å forstå mer av den historiske bakgrunnen. En del avisinnlegg fra Israel-venner er dessverre sterkt misvisende i så måte.

Sommeren for 40 år sia tilbrakte jeg 6 uker i Israel. Alt da - ett år før seksdagerskrigen og Israels okkupasjon av Gaza og Vestbredden - var det mulig for ungdom fra Norge å trenge gjennom mytene om bakgrunnen for staten Israel i diskusjon med (venstresosialistiske!) sionister.

Desto verre at noen i 2006, når tilgangen på kunnskap og erfaringer med staten Israel er en heilt annen enn i 1966, likevel ender opp med å gjenta "sannhetene" om Israel fra 50 - og 60-tallet. Etterfulgt av myten om Israel som årelang forfulgt uskyldighet og derfor knapt noen okkupasjonsmakt, men angivelig styrt av viljen til fred bak grensene fra 1948.

Staten Israel oppsto på palestinsk jord i 1948 etter stormaktsdiktat i FN. Da hadde den sionistiske bevegelsen i Europa i 50 år prøvd å få europeiske jøder til å emigrere til det arabiske Palestina, med begrensa hell. Men etter 2. verdenskrig var Europa og USA i praksis stengt for mange av de overlevende fra Hitlers ut-

ryddingsleire, som blei sendt til Palestina. Dermed kom den jødiske andelen av folket opp i 30 prosent.

Denne etnisk-religiøse minoriteten fra Europa var det stormaktene i Europa, Sovjet og USA tildelte 56 prosent av landet til et annet folk, i en annen verdensdel. Araberne fikk betale for europeernes forfølgelse av jødene. At araberne i og utafør Palestina nekta å godta denne annekteringen av deres land, bør ikke forbause noen. Hvor i verden ville et slikt overgrep ha blitt godtatt uten motstand?

Så erobra sionistene nesten halvparten av rest-Palestina i krigen som fulgte i 1948, mens storparten av palestinerne blei fordrevet. Disse nye grensene for Israel, der 23 prosent - Vestbredden og Gaza - blei igjen til palestinerne, er det verden har anerkjent. Det vil si: FN krevde samtidig at de palestinske flyktningene fikk vende tilbake til heimene sine i Israel. Tallrike resolusjoner om dette er aldri etterlevd av Israel.

Mange Israel-venner ser ut til å være bekvem med en stat grunnlagt på etnisk rensing av den opprinnelige befolkning og basert på eksklusive statsborgerlige rettigheter for alle med en bestemt religiøs bakgrunn uansett hvor i verden de er født, oppvokst eller bor. Men religiøse fanatikere og statsreligiøsitet er flere av de samme veldig mot! Så seint som i 1966 var 60 prosent av den jødiske befolkninga i Israel født utafør Palestina og Israel.

De fleste av Israel-forsvarerne må vedgå at det var Israel som angrep i 1967 da også Vestbredden og Gaza (pluss Sinai-halvøya og Golan) blei erobra. Likevel møter vi stadig vekk fortellinga om Israel som offer for stadige angrep fra nabostatene. Men Yom Kippur-krigen i 1973 kom for eksempel for å få tilbake Sinai, noe Egypt oppnådde gjennom Camp David-avtalen i

Israels erobring av Sinai i 1956 (og invasjon i Libanon i -78 og

-82, bl.a.) faller ofte ut i slike gjennomganger av Israels kriger. I -56 angrep Israel Egypt sammen med de fallerte kolonimaktene England og Frankrike for å sikre kontroll med Suez-kanalen. Da trakk Israel seg raskt tilbake - etter press fra USA. Etter 1967 blei det slutt på den typen press!

Så vil noen ha det til at Israel er villig til å holde fred bak grensene fra 1948. Det er også feil. Israel har aldri godtatt å gå tilbake til disse grensene og gi opp Vestbredden. Der er de fleste bosetterne ikke fanatiske utgrupper i konflikt med israelske myndigheter, men har slått seg ned som resultat av en bevisst israelsk politikk for annekasjon.

Derimot godtok PLO til slutt en palestinsk stat på 23 prosent av det opprinnelige palestinske territoriet. Og de siste ukenes dødelige kjedeutvikling starta ikke da en israelsk soldat blei tatt til fange. Den starta med Israels reaksjon da Hamas-regjeringa og president Abbas blei enige om det såkalte fangeinitiativet for en palestinsk ministat i Gaza og på Vestbredden, med de facto anerkjennelse av Israels grenser fra 1948.

Israels svar kom raskt - det var å bombe og drepe i Gaza. Så opphevd Hamas sin 16 måneders våpenkvile. Og deres allierte Hizbollah trådte inn på scenen. Faren var over for at den internasjonale blokaden av Hamas skulle slå større sprekker med økt internasjonalt press på Israel for å godta en levedyktig palestinsk stat som følge.

Det paradoksale er at Israels krigerske svar på palestinsk kompromissvilje kan vise seg å bli grunnskuddet for ei tostatsløsning. Kanskje vil igjen den såkalte "enstatsløsninga" i PLOs opprinnelige charter bli den eneste realistiske - en flerreligiøs og fleretnisk stat for alle i Palestina.

Afghanere betaler fortsatt for 9/11

VG på nett Kilde: © NTB

På sjuårsdagen for angrepet på World Trade Center er USA og landets allierte viktet inn i en konflikt i Afghanistan som minner mer og mer om Sovjetunionens okkupasjon på 1980-tallet.

Krigen begynner å tære på alle parter, ikke minst på samarbeidet mellom USA og president Hamid Karzai. Den afghanske presidenten protesterer mer og mer høylytt hver gang amerikanske fly bomber sivile mål.

Til syvende og sist er det den voksende skepsisen blant USAs allierte som på litt sikt kan sette sluttstrek for konflikten, og dette vet både Taliban og den svekkede kjernen i al-Qaida.

Et flertall av alle franskmenn vil trekke de franske soldatene ut, og i Canada viser meningsmålinger at over 60 prosent av velgerne ikke lenger vil være med i

krigen etter hvert som de canadiske tapstallene nærmer seg 100 og kostnadene øker.

Under tittelen «Tyskland oppdager en krig i Afghanistan» skriver Der Spiegel at tyskerne har oppdaget at soldatene i Afghanistan ikke er med i et bistandsprosjekt men i en full krig.

Vil fortsette krigen

Afghanistan hadde vært gjennom vel 20 år med okkupasjon og borgerkrig da trykkbølgen fra 11. september slo inn over det utbombede landet.

USA hadde to hovedmål med invasjonen: Å fjerne Taliban-regimet fra makten og å pågripe Osama bin Laden og hans nærmeste medarbeidere. Det første målet ble nådd raskt, men verken krigen som fulgte eller jakten på terroristlederen har gitt noen trofeer i kampen mot terror.

Bush sa etter 11. september 2001 at han skulle røyke ut bin Laden død eller levende, og John McCain har fulgt opp denne retorikken ved å love at han skal fotografere den saudiarabiske terroris-

ten til Helvetes porter.

Barack Obama sier han vil konsentrere kampen mot terror i Afghanistan og at Irak var et feilgrep.

Jakten på Osama

Da Osama bin Laden var vitne til at Sovjetunionen trakk seg ut av Afghanistan og den sovjetiske staten deretter kollapset, oppfattet han det som en seier for sine mujahedinkrigere. Den logiske konklusjonen var at han også kunne styrte den andre supermakten i grus med Guds hjelp.

Det har han ikke klart, men de blodige etterdønningene av 11. september har svekket USA, både politisk, moralsk og økonomisk.

Hvor Osama bin Laden oppholder seg, eller om han fortsatt er i live, er det ingen som kan gi noe svar på. Den eneste i bin Ladens indre krets som er dømt til nå, er sjåføren, Salim Hamdan, som i forrige uke fikk fem og et halvt års fengsel i en amerikansk militærdomstol etter å ha sittet nærmere sju år i varetekt på

Guantanamo.

Selv denne dommen er det strid om, fordi Hamdan manglet mange av de rettighetene han ville hatt krav på i en vanlig domstol.

Oppfattes som okkuperter

I mellomtiden leder USA an i en krig som har mange fellestrekk med den ni år lange sovjetiske okkupasjonen. Begge fikk byttet ut maktbaserne i Kabul uten problemer, men ingen av dem klarte å få kontroll over landet. Begge er blitt oppfattet som uønskede okkuperter av afghanere flest.

Begge har måttet stole på sitt militære herredømme i lufta, og begge har hatt en fiende med viktige baseområder blant millioner av flyktninger i nabolandet Pakistan.

Pakistan har spilt en avgjørende rolle i den amerikanske krigføringen i Afghanistan, men president Pervez Musharraf's avgang har brakt enda et usikkerhetsmoment inn i den vestlige strategien. Spørsmålet er hva den nye regjeringen i Pakistan makter

å bidra med i de lovløse grenseområdene uten at dens egen maktbase rakner.

Trapper opp

President George W. Bush har bestemt seg for å sende ytterligere 8.000 soldater til Afghanistan. Avdelingene skal hentes fra Irak, fordi sikkerhetssituasjonen i Irak har bedret seg. Nå vil USA gjenta suksessen i Afghanistan.

- Som vi har lært i Irak er en gjenoppbygging av sikkerheten det beste virkemidlet for å øke tiliten i befolkningen, sier George W. Bush. Da gjenstår det å se om 8.000 nye soldater vil gjøre slutt på afghanernes snart 30 år lange mareritt.

Flere hundre tusen mennesker er blitt drept siden den amerikanske invasjonen i Irak i 2003. Fire millioner andre er drevet på flukt. Deres skjebne kan også knyttes til det som skjedde 11. september for sju år siden.

Samfunnsliv for 10 år siden:

Vårt absurde teater

Av Svein Otto Hauffen

Tidligere kunne venner av det absurde teater glede seg over skuespillet av Becket, Ionesco m.fl. Men som Shakespeare sier: «Verden er en scene». I dagens absurde teater har aktørene forlatt teaterscenen og trått ut på verdensscenen. Dessverre er det nok ikke Shakespeare eller Ibsen som er mester for det som oppføres der.

Efter kvaliteten å dømme er det forståelig at såvel manusforfatter som regissør foretrekker å være anonyme. Vi tenker her bl.a. på tidens politiske teater. Nasjonalt såvel som internasjonalt. Stort sett kommer man vel sannheten nærmest ved å si at folk får det politiske teater de fortjener. Som Randi S. Nielsen uttrykte det i et muntert minidikt – «Folkets sirkus» –

Stortinget er et sirkus med sjonglering og saltomortale, og vi som har utpekt ensemblet får finne oss i å betale...

Selv om Shakespeare skriver om dette «spill for dårer», synes vi nok rett som det er at det store spill drives for langt, og at det kan forlanges at manusforfatter såvelsom regissør skjerper seg. Selv i det absurde teater gjelder spilleregelen om at man bør slutte mens leken er god. Men her har den vært dårlig lenge. Forestillingen bør anmeldes. Helst til politiet. For ikke å snakke om den amerikanske versjonen. En så dårlig teaterversjon fortjener ikke engang amerikanerne. For hva er dette for slags spill for galleriet? Med den slags overspill, bør neste replikk lyde: «Spillet er over!»

Boulevard-avisenes fotside overskrifter, fokusert på president Clintons underliv, hører med til bildet.

– Her minnes jeg Rolv Wesenlund som før forlystet oss med feriebi-skop Fjertnes' bekjennelser. Især denne: «Jeg har vært gift i 28 år, og i alle disse årene har jeg kun elsket én kvinne. Og den dagen min kone får vite det, så blir det helvete!»

– Det umoralske i Clinton-historien, er de mentale pygmeers groteske grafing under beltestedet til et statsoverhode som vel hovedsakelig bruker hodet til nasjonens beste. Mens kyniske motstandere gjør sitt værste for å oppmerksomhetsføre en hel nasjon fra det vesentlige – ved å overfokusere på presidentens privatliv og underliv.

Ikke desto mindre umoralsk er den fanatiske supermoralisten og fariseeren Kenneth Starrs misbruk av offentlige midler, for å tilfredsstille sin avsløringsmani. Hans betegnende navn røper mentaliteten. På tysk betyr starr: Stiv, steil, sta, ubøyelig. Og storsinnete mennesker distanserer seg fra starrsinnige starrköpfe.

K. Starr må ha lyktes i å smitte mange med sin moralistiske stivkrampe, eftersom han hittil har kunnet sløse bort 40 millioner dollar, med sikt på å finne beviser mot Clinton. Med andre ord 300 mill. kroner som kunne ha vært brukt til å avhjelpe sult og elendighet blant titusener av nødlidende mennesker.

Hvem er egentlig førnevnte manusforfatter og regissør om ikke hoved«personen» i B.D. Brochmanns aktuelle bok: «Fandens etterlatte papirer.» Også kjent som Mefisto – i det daglige mere aktuelle dramatiske dikverk «Faust», av Goethe. Til manges forbauselse også betegnet som «Denne verdens fyrste», «Verdens herre» og «Denne verdens gud» i selve Det Nye Testamentet.

Kristus og tidsregningen

Einar Thomassen

Professor i religionsvitenskap
Universitetet i Bergen

Dagbladet på nett

TIDSREGNING: Om de forskrekkede politikerne som er intervjuet av Dagbladet hadde lest en religionsfaglig bok eller to, ville de visst at forkortelsene f.v.t. (før vanlig tidsregning) og e.v.t. forlenget er vanlige i norsk faglitteratur. Hadde de lest bøker på engelsk, ville de også visst at forkortelsene BCE («Before the Common Era» og CE («Common Era» i brede sammenhenger nå er i ferd med å erstatte BC («Before Christ») og AD («Anno Domini»)).

Tidsangivelsene med referanse til Kristi fødsel inneholder en bekjennelse til Jesus av Nasaret som Kristus. Fremfor alt jøder har kjent et ubehag ved dette – Jesus er naturligvis ikke Messias for dem. (For muslimer, som kaller Jesus al-Masih, er det mindre problematisk.) Den nye måten å angi årstall på, har sitt utspring i USA og den flerreligiøse situasjonen der. Den er siden blitt stadig mer utbredt som en mer religionsnøytral språkbruk. Politikernes reaksjoner på at den nå dukker opp i norske skolebøker er påtagelig uinformert og overdrevet.

På den annen side kan det nok diskuteres om man ikke her legger vel mye religiøst innhold i noe som i dag tross alt bare er en språklig konvensjon. Våre ukedager inneholder som kjent navnene på fire norrøne guddommer, og bak månedsnavnene skjuler det seg minst tre romerske guder i tillegg til to guddommeliggjorte keisere.

Intelligent?

Utdannelse innen vitenskap er utdanning i å oppfatte verden slik den blir oppfattet av andre. Studenter blir gjort til barn. Men ikke barn i vanlig forstand - nei, barn av den underlige typen vi kaller skolebarn, som sosialiseres inn i et utdanningsmaskineri hvor det først og fremst er evnen til å motta og gjengi andres erfaringer som belønnes. Dette får to konsekvenser. Gjennom først og fremst å gi plass til autoriserte oppfatninger svekkes betydningen av egen personlig erfaring. De blir det vanskelig for avvikende innsikt - det vil si uventede resultater i forhold til teori - å komme til uttrykk.

- Nils Christie

Kampen om vannet

Nina Drolsum Kroglund
Historiker og forfatter

Dagbladet på nett

DET ER VANNKRISE i Midtøsten. Om Jesus en gang i framtida virkelig kommer tilbake til jorda, er det ikke umulig at han kan gå tørrskodd over Genesaretsjøen. I jubileumsåret for staten Israels tilblivelse, nærmer vannstanden i Genesaretsjøen seg faretruende den røde linjen. Synker vannet under denne linjen får det alvorlige konsekvenser for vannets kvalitet. Salt vil trenge inn og gjøre vannet udrikkelig.

Jordan-elva har sitt utspring i Libanon, Syria og Israel, renner så gjennom Israel inn i Genesaretsjøen, og danner deretter grenselv til Jordan sør for Genesaretsjøen. Så langt i historien har denne forholdsvis lille elva vært gjenstand for vedvarende konflikt, og har vært årsak til et par av de foreløpig sjeldne militære sammenstøt over vannressurser som har funnet sted i verdenshistorien.

Siden det ottomanske riket gikk i oppløsning etter 1. verdenskrig, og jøder i diaspora ble forespeilet et nasjonalt hjemland gjennom Balfour-erklæringen, ble det viktig både for jøder og briter å sikre mest mulig av vannkildene i regionen innenfor det britiske mandatområdet Palestina.

JØDER BEGYNTE å kjøpe opp arabisk land og bosette seg særlig i øvre del av Jordan-dalen, i Jeezreel-dalen nær Genesaretsjøen og langs den fruktbare Middelhavskysten. Her var det vann og her kunne man utvikle jordbruk. De første jødiske immigranter som pløyde udyrket mark og skapte seg et liv der med bare nevene, fikk siden heltstatus. En sterk jordbruksideologi ble skapt. Etter at Israel ble opprettet i 1948, ble storstilte infrastrukturprosjekter igangsatt. Vann ble fraktet fra nord til sør for å utvikle jordbruk og få ørkenen til å blomstre. Troen på at gode ingeniører og moderne jordbruk skulle føre til utvikling og velstand for det israelske samfunnet, ble et mantra. Konsekvensen har vært overforbruk og nedtapping av Genesaretsjøen, samt grunnvannskildene under Vestbredden og langs Middelhavskysten. Samtidig har det vokst fram en sterk jordbrukslobby. Vann til jordbruk er kraftig subsidiert, og jordbruket har fortsatt en sterk stilling i samfunnet, til tross for at bare ca. 3% av arbeidsstokken er sysselsatt i denne sektoren.

ETTER OKKUPASJONEN av de palestinske områdene i 1967, har Israel sittet med kon-

troll over det verdifulle grunnvannet under Vestbredden, som dekker ca. en tredjedel av Israels vannbruk. Det ble innført streng regulering på palestinsk vannbruk. Siden har mangel på vann blitt et symbol på okkupasjon og undertrykkning for palestinerne. Ca. 80 prosent av grunnvannet brukes av Israel, og vannbruk per israelsk innbygger er ca. fire ganger så høy som per palestiner. En bosetter er oppe i ti ganger så høyt forbruk. Samtidig har palestinerne bare om lag 60-70 liter per person per dag (inkludert vann til jordbruk og industri), som er av det laveste i verden og langt under WHO's minstandard på 100 liter om dagen.

VANNER ETTAV de fem hovedtemaene i fredsforhandlingene i Midtøsten som startet i 1991. Rettighetene til vannet under Vestbredden sto helt sentralt. Dette er et komplekst spørsmål. Ifølge internasjonale lover og regler skal tilgrensende stater til et vassdrag fordele vannet mellom seg på en rettferdig og rimelig måte. Det betyr ikke at vannet skal deles likt i forhold til hvor mange innbyggere hver stat har. Det skal blant annet tas hensyn til hvilke alternativer som finnes og til bærekraftig forvaltning. Israel mener dessuten at de har historisk rett på dette vannet, fordi det meste av det som tas av grunnvannet allerede ble benyttet så tidlig som rundt statsdannelsen. Historisk bruk veier også tungt hvis internasjonalt regelverk skal legges til grunn.

I løpet av fredsforhandlingene på 1990-tallet kom israelerne så

langt som til å anerkjenne palestinerne rettigheter til vann, uten at det ble konkretisert hva disse rettighetene betydde i praksis. Dette ble utsatt til sluttforhandlingene, som så langt ikke har funnet sted. I kommende forhandlinger vil vann fortsatt ha status som en av hovedpilarene i diskusjonene. I mellomtida har Israel bygget ut avsaltingsanlegg som skal dekke noe av behovet, og mer er på gang. Likevel har Israel foreløpig vist liten vilje til å etterkomme palestinerne krav om tilgang til og kontroll over grunnvannet under Vestbredden. I stedet mener de at palestinerne kan avsalte vann selv, eventuelt kjøpe avsalte vann av Israel.

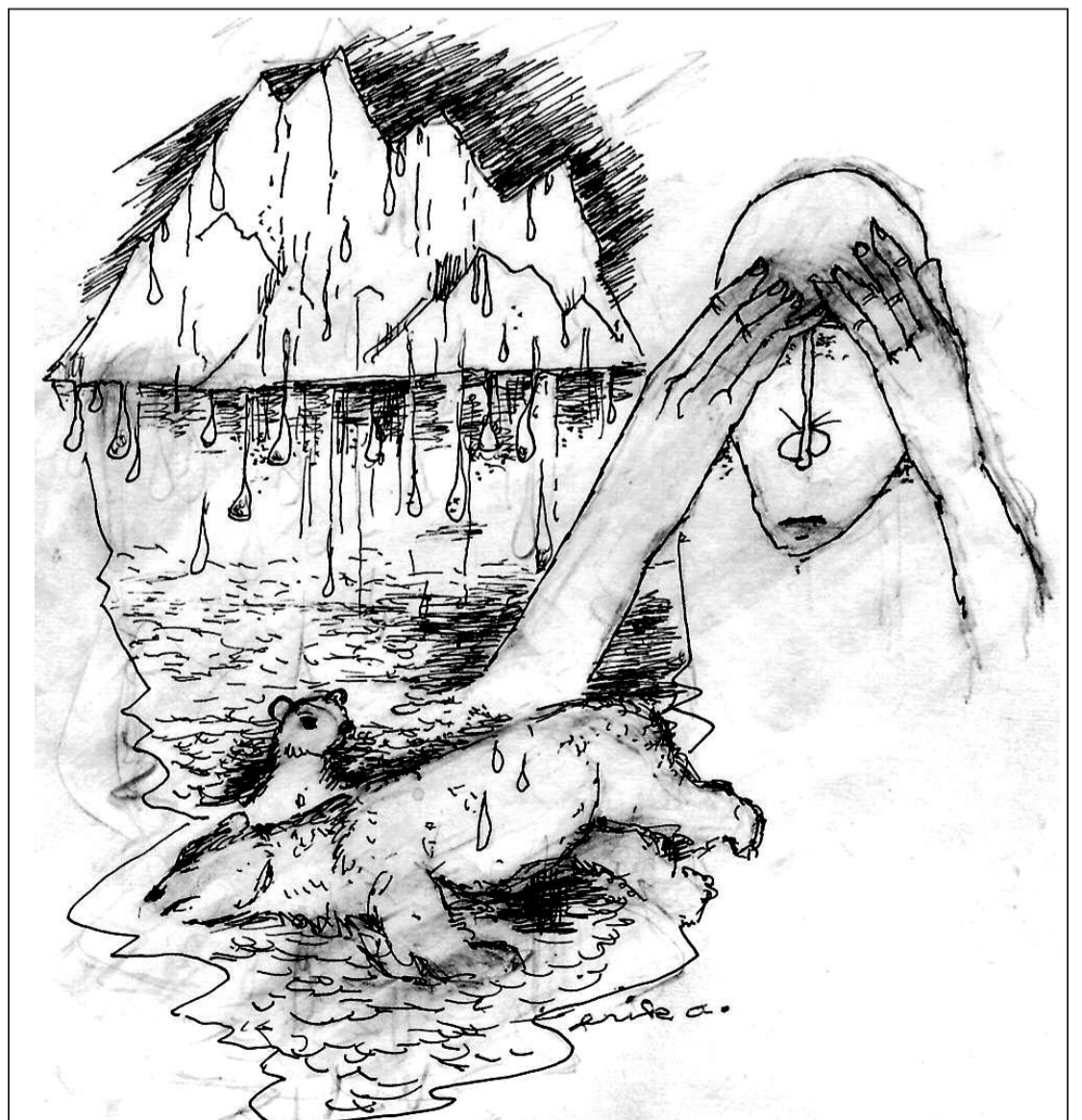
PÅ GRUNN AV det høye overforbruket av vann i hele Jordan-vassdraget, inkludert grunnvannskildene, er både kvantitet og kvalitet faretruende lavt. Bare et godt samarbeid om å forvalte vannressursene kan berge dem på lengre sikt. Siden midten av 1990-tallet har det faktisk foregått et teknisk samarbeid om vannressursene mellom Israel, Jordan og de palestinske myndighetene, et samarbeid som på tross av mange vanskeligheter og et høyt spenningsnivå har bestått. Representanter for de tre naboenes vannmyndigheter er stadig i kontakt med hverandre om prosjekter og om å avhjelpe vannkrisen i de palestinske områdene. Dette kan tyde på at når først et samarbeid om vann er etablert, skal det mye til for å reversere det igjen.

Det hevdes, blant annet fra FN-hold, at konflikter over vannres-

surser i framtida vil ha større potensial for væpnede sammenstøt og krig enn konflikter om olje. Likevel er det et faktum at det er få ting i verden det er laget så mange avtaler om mellom rivaliserende parter som vannet.

Et godt eksempel på en slik avtale er mellom India og Pakistan om forvaltningen av Indus, som har bestått tross store politiske konflikter mellom de to landene. Felles vannressurser har derfor så absolutt også et potensial for samarbeid. Dessuten, med dagens tekniske og økonomiske muligheter finnes det en rekke alternativ til å gjøre seg mindre avhengig av det vannet som faktisk eksisterer lokalt. En måte er å se på vannressursene med et regionalt blikk. Både Tyrkia, Syria og Libanon har nok vann til å lempe på krisen ved å overføre noe av sitt overskudd til områdene lenger sør.

BÅDE KORANEN OG TALMUD vektlegger vann som en felles ressurs, som tilhører alle mennesker. Man har rett til å bruke vannet, men ikke til å eie det. Og man skal gi fra sitt overskudd. Vann bør ikke være den faktoren som hindrer partene å komme videre i forhandlingene. Tvert imot bør vann være en faktor som kan bringe partene sammen til samarbeid, et samarbeid som kan bidra til en varig fred. For uten nok vann vil det være vanskelig for palestinske myndigheter å utvikle et levedyktig samfunn. Og et levedyktig økonomisk og sosialt palestinsk samfunn er en forutsetning for stabilitet og fred i området.

- *Mystisk likvideringsmetode svært viktig i Irak-krigen*

Det hvite hus bekrefter topphemmelig program – men ikke hva det går ut på

HARALD S. KLUNGTVEIT

hkl@dagbladet.no

(Dagbladet.no): Forfatter og redaktør Bob Woodward skriver i sin nye bok at de amerikanske militære styrkene i Irak har nye, oppsiktsvekkende metoder for å drepe lokale terrorist- og opprørsledere.

VELINFORMERT: Woodward er kjent for å ha svært gode kilder blant beslutningstagerne i Washington.

OVERVÅKET: Iraks statsminister Al-Maliki, her med USAs visepresident Dick Cheney, skal ha blitt spionert på konstant av amerikanske etterretningsfolk.

Woodward, kjent for å ha svært gode kilder både i Det hvite hus og Pentagon, mener det hittil helt ukjente og topphemmelige programmet har svært mye av æren for USAs framgang i Irak-krigen det siste drøye året.

På CNNs Larry King Live i går gikk forfatteren inn på omfanget av likvideringen.

- Det er utrolig hva man kan gjøre med dette. Noen sammen-

ligner det med Manhattan-prosjektet (som utviklet atombomben, red. anm.), sier den høyt respekterte journalisten.

- Likvideringer stoppet angrep

Han tilskriver programmet, som er i bruk akkurat nå, «en stor del av suksessen» i Irak og antyder at det dreier seg om en helt spesiell metode for å finne sentrale enkeltpersoner for så å ta dem av dage.

- Dette er målrettede drap som har resultert i at omfanget av volden i Irak har stupt i løpet av noen måneder og blitt halvert, mener Woodward, som skriver at framgangen ikke kunne ha skjedd uten de hemmelige operasjonene.

Til tross for at han oppgir å sitte på svært detaljerte opplysninger, har forfatteren valgt å ikke gå ut med noen nærmere beskrivelse av den mystiske nyvinningen.

- Jeg satt med en firestjerners general og fortalte ham hva jeg visste om dette, og jeg har sjelden sett blodet tappes ut av noens ansikt på den måten. Han sa: Du kan bare ikke skrive om dette. Og jeg skjønner hvorfor. Alle mine instinkter som reporter tilsier at jeg skal fortelle om det jeg vet, men jeg har fått klar beskjed om at folk vil bli drept om

jeg skriver om det, sier Woodward til CNN.

Han sørger for å pirre folks nysgjerrighet maksimalt i forbindelse med boklanseringen, og har gitt konspirasjonsteoretikere nok å henge fingrene i for ei stund framover.

- På et punkt i historien vil disse topphemmelige operasjonene bli beskrevet, til folkets forbløffelse, tror Woodward.

«Nylig utviklede operasjoner»

Bush-administrasjonen har hele tiden framstilt det som at det var den kraftige økningen av antallet soldater med rundt 30 000 fram mot juni i fjor som alene er årsaken til den positive utviklingen i Irak. Det hvite hus bekrefter imidlertid nå Woodwards opplysninger, samtidig som det toner ned betydningen av det mystiske programmet isolert sett.

- Det var «The Surge» (opptrappingen) som ga mer ressurser og en sikkerhetskontekst som kunne gi grunnlaget for nylig utviklede teknikker og operasjoner, sier presidentens nasjonale sikkerhetsrådgiver Stephen Hadley til CNN.

Debatten rundt den på mange punkter vellykkede opptappingen i Irak har vært sentral og-

så i valgkampen mellom Barack Obama og John McCain. Republikanerne framstiller McCain som modig da han i fjor støttet den på det tidspunktet upopulære Bush-avgjørelsen, mens Obama i hovedsak var imot.

Obama på sin side vektlegger at han utøvde upopulær motstand mot krigen helt fra starten av.

- Spionerte på statsministerens kontor

Bob Woodward var journalisten som sammen med Washington Post-kollega Carl Bernstein felle president Richard Nixon i 1974 ved å avdekke Watergate-skandalen i en lang rekke avisartikler. Woodward har fortsatt med gravejournalistikken som forfatter og redaktør, og 'The War Within: Secret White House History 2006-2008' er hans fjerde bok om Bush-administrasjonens planlegging og håndtering av Irak-krigen.

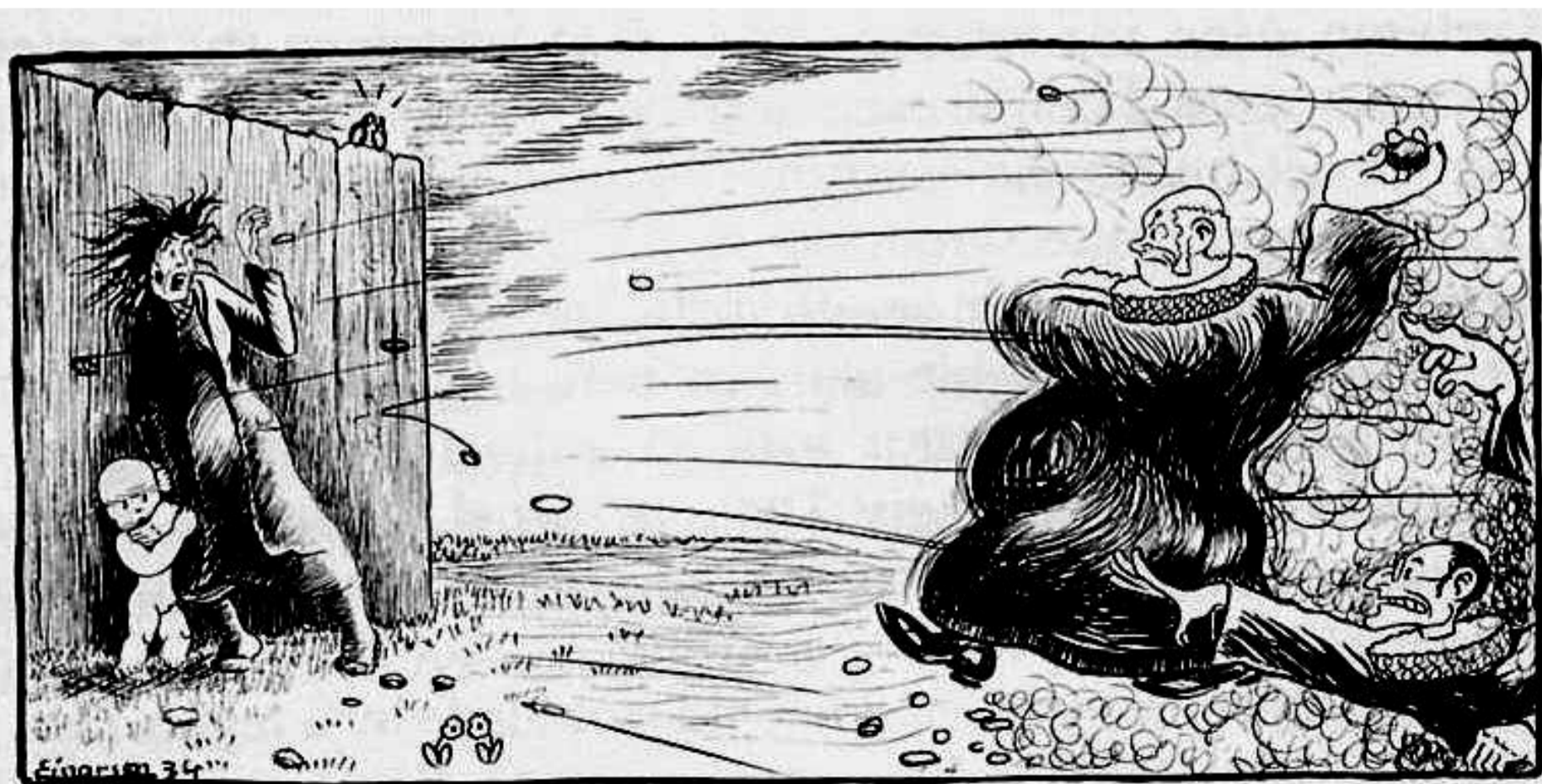
I boka skildres de interne stridighetene rundt krigshandlingene de siste to åra, og igjen får George W. Bush dårlige skussmål. Blant annet mener Woodward administrasjonen nærmest var beslutningsudyktig da det blodige sunni-opprøret pågikk på sitt verste i 2006.

«De var lammet av uenighet

mellom presidentens rådgivere, forsinket av politiske kalkuleringer og undergravd av en stadig større og bitter kløft i forholdet mellom sivile og militære myndigheter», heter det i boka, som beskriver fra innsiden hvordan illsinte generaler skal ha blitt forbigått av Bush-lojalister i Pentagon og en president som bare lyttet til de han allerede delte oppfatninger med.

I forrige uke ble det kjent at Woodward også skriver at Bush-administrasjonen i flere år skal ha spionert på sine irakiske allierte, blant andre statsminister Nouri al-maliki og hans stab. Overvåkingen skal ha vært systematisk og ga trolig amerikanerne svært god oversikt over myndighetenes ikke-offentlige planer og møter.

- Vi vet alt om hva Maliki sier, sa en anonym kilde til Woodward tidligere i år, noe som allerede har forverret forholdet mellom USA og den irakiske regjeringen.

Ugift mor.

En hvitstammet bjerke

Tor Smaaland
Gartner

Jeg er en kløpper til å lese avisnotiser. Jeg finner mye godt fagstoff der. Gartnereier når sjeldent forsiden. Når brølte VG «Alm drept av øks» mot deg med krigstyper sist? Det måtte en mordersnegle til for å komme så langt uten at sneglene fortjente det. Brunsneglehagemordersommeresongen ble akkurat så udramatisk som de fleste av oss som surrer med hager og parker som fag forventet. Så jeg holder meg til notisene.

Forleden fant jeg en ganske lang notis i Dagbladet. Jeg glemte å rive den ut som jeg pleier, men jeg husker den ganske godt: Et skip angrepet av horder av kakerlakker søkte nødhavn på Færøyene. Mannskapet holdt på å tørne av alle udyra. Myndighetene klarte å avverge landgang.

En innvandring av kakerlakker på Færøyene ville vært en katastrofe for øya. Udyret finnes ikke der fra før. Så varmt som det er blitt på øya de siste årene, og så tilpassingsdyktige som de altestende kakerlakkene er, ville de utvilsomt formert seg raskt og infisert hus og bygninger, og sikkert forstyrret Færøyenes fauna. Færøyfolket har opplevd noe lignende før. For ni år siden kom det en annet skip til øya. Med lasten fulgte det veps. Insekter fantes ikke på Færøyene fra før. I dag er det til alles fortvilelse veps over alt. De forstyrrer Færøyenes fauna.

Det var da det slo meg. Vi har veps. Den er en del av vår hverdag, og i år var det visstnok spesielt mange av dem om jeg skal tro sommerens mange vepsenotiser. Men er veps norsk? Har ikke den vandret, eller snarere svermet inn her til lands en gang i tida? Det var jo bare is her for titusen år si-

da. Og hvis veps ikke er norsk, hva er det av natur som vi omgir oss med som egentlig er norsk? Furu er ikke norsk. Den har sannsynligvis vandret hit fra Spania, eller kanskje Sibir. Bjerke? Ikke tale om! Treslaget har også vandret hit sørfra Europa et sted, endret seg med vekstbetingelsene her, krysset seg med et par andre avarter og endt som godt tilpasset vårt klima fra syd til nord. Men når ble bjerka egentlig norsk? April 1940? Når blir roser norske? Eller rododendron? Eller for den saks skyld; hvor lenge skal det være varmt nok i Norge før palmene da kanskje står planta på Karl Johan er norske? Svaret er selvfølgelig åpenbart: Ingenting som vokser og gror i Norge er norsk, akkurat på samme måte som at elg, torsk, ørn og maur heller ikke er norske. Ved nærmere ettertanke er kanskje heller ikke nordmenn egentlig norske, men vi har blitt det?

Norske naturvernmyndigheter har øyensynlig tenkt ut et svar på spørsmålet når en innvandret plante, insekt, bløtdyr eller krabbe er norsk. I følge en avisnotis jeg leste i fjor vår, har nemlig myndighetene utviklet en rødliste over uønska innvandra arter i norsk fauna. Jeg mener å huske at lupin, spisslønn og skogskjegg sto på lista, sammen med kongekrabbe, brunsnegle og noe flere.

Om ingen hadde utarbeida lista, ville disse artene med sikkerhet, som alt annet som bor her i Norge, etter hvert blitt norske. De ville tilpassa seg, kanskje utkonkurrert noen andre for å få god plass til seg selv en stund, og antagelig møtt motstand fra andre arter igjen som ville avgrenset utbredelsen. Det er slik naturens gang er. Akkurat som kultur er ikke natur en statisk størrelse, men vedvarende endring. Noe kommer og noe forsvinner.

Kampen mot innvandring av

planter og insekter er like formålsløs som Don Quixotes, og desto varmere klima blir desto flere nye innvandrere får vi. Det er artene som beveger seg, eller snarere som blir beveget raskest, vi møter først. Nye snegler, marihøner, biller, veps, nematoder, sopp, lopper, midd og kakerlakker med land- og sjøtransportert ferksvareimport som planter. Frø fra mer eller mindre eksotiske arter av busker og trær spres langsommere med vind og fugler fra naboland eller fra parker og hager de står plantet.

Treslag og busker som hagtorn, kirsebær, mispel, kornell, roser og alperips spirer fritt langt milevis inn i marka. Jeg har funnet varmekjær eik langt opp i dalssidene lenger nord. Det er ikke så kaldt der lenger. Det kommer til å vandre mange flere inn hit. Det er bare sånn det er, og slik det alltid har vært.

Israel är största kärnvapenhotet

Det kan naturligvis tolkas som en framgång för världssamfundets nedrustningssträvan att Nordkorea tycks ha gett upp sina kärnvapenplaner och USA avfört landet från sin fiendelista. Men vill man undvika misstankar om att det handlar mer om makt- än om fredspolitik är det hög tid att ta itu med ett land som utgör ett större hot än Nordkorea, nämligen Israel - det enda land på jordklotet som inte har ratificerat något av de tre avtal som syftar till att hindra användning av massförstörelsevapen.

Redan i april 1948 manade *Ben Gurion* till rekrytering av judiska forskare i Östeuropa för att utveckla verktyg för att «*såväl döda massor med människor, båda massor med människor, båda dadera är viktigt*». Central för detta arbete blev Israel Institute for Biological Research, IIBR, vars anläggningar i Ness Ziona omgärdats av ännu större hemlighetsmakeri än atomforskningscentralen Dimona. Enligt de israeliska historikerna *Ilan Pappé* och *Uri Milstein* testades biologiska och kemiska vapen redan

under kriget 1948.

Dessutom bedömer fredsforskningsinstitutet SIPRI att Israel har mellan hundra och tvåhundra atombomber, något som landet officiellt varken bekräftar eller förnekar. Den israeliske journalisten *Michael Karpin* menar att Israel har haft stor nytta av denna tvetydighetspolicy. Man har lyckats förmedla till potentiella fiender att man har en kärnvapenkapacitet, utan att behöva stå till svars inför sina vänner. Med framgång, tycks det. När *Mona Sahlin* i sitt installationstal som

ny socialdemokratisk partiordförande våren 2007 varnade för kärnvapenhotet i världen, nämnde hon de fem gamla kärnvapenstaterna och de två «nya», Indien och Pakistan - men inte Israel.

Att israelerna faktiskt är beredda att använda sina atombomber visades under oktoberkriget 1973 då försvarsminister *Moshe Dayan* gav order om att tretton atombomber skulle göras stridsberedda. Dessutom påstår den israeliske författaren *Yoel Cohen* att *Ariel Sharon* i början av Libanoninvasionen 1982 förslog ett

atomangrepp mot Syrien.

Alla atomvapen, biologiska vapen och kemiska vapen borde skrotas. Men om några massförstörelsevapen skall klassas som farligare än de andra, blir det tveklöst de israeliska. Inget annat land har en så högt utvecklad psykologisk beredskap att anse sig självt stå inför ett utplåningshot som moraliskt kan motivera att man använder dem.

Per Gahrton

ASPARTAM og MS

Følgende artikkel reddet livet til en dame i USA:

Om det står sukkerfri på en etikett, så IKKE EN GANG TENK PÅ Å KJØPE PRODUKTET.

Ved "World environmental Conference on "Aspartame", som blir markedsført som "Nutra Sweet", "Equal" og "Spoonful", som ble arrangert av EPA i 2001, ble det annonsert at det var en epidemi av MS og Lupus.

Foredragsholderen sa at det var vanskelig å avgjøre hvilken gift, som forårsaket en så heftig økning.

Giften var aspartam!

Jeg vil gjerne forklare hvorfor aspartam er så farlig. Når temperaturen til dette kunstige søtningsstoffet overstiger 860 Fahrenheit, så vil trespriten i Aspartam bli omdannet til formaldehyd og så til maursyre, som så vil forårsake et stoffskifte i hele kroppen, med en stor surhet. Denne

maursyren er giften som finnes i maur som stikker. Dette vil forårsake et autoimmunsystem, som gjerne kan føre til Lupus.

Metanolgiften, sammen med andre omstendigheter, fører til MS, og lupus alle omstendigheter som kommer fra diett med et surt stoffskifte.

Mange mennesker har fått en feil diagnose. Selv om ikke MS er noen dødsdiagnose, så er metanolgiften det!

Systemic Lyupus er blitt omtrent like vanlig som MS, spesielt ved mye bruk av Diet Cola og Diet Pepsi.

Oftene vet ikke at årsaken ligger i aspartam. Så han eller hun fortsetter sitt konsum, som så irriterer cellene, i en slik grad at det kan føre til livstruende omstendigheter.

Jeg har sett pasienter med Systemic Lupus, hvor symptomene, er blitt borte, bare de kutter ut diett soda.

I de tilfellene som har fått diagnosen MS, så blir de fleste symptomene borte. Det er mange tilfeller hvor synsproblemene er blitt endret og hørselen har blitt radikalt forbedret.

Dette gjelder også tilfeller med fibromyalgi og øresus (tinnitus). Jeg vil hevde, at om du benytter aspartam (Nutra Sweet, Equak, Spoonful, etc.) og du lider av surhets symptomer som fibromyalgiske spasmer, plutseligesmerter, ømhet i ben, kramper, svimmelhet, svekket syn, leddsmerter, uforklarlig depresjon, angst, sløret tale, svekket syn, hukommelsestap, så lider du trolig av aspartamgift. Spørsmål, som ofte kommer er. Kan det bli en bedring? Svaret er Ja! Ja! Ja! Ja!

Stopp med å drikke brus med aspartam, og bli mer oppmerksom på alle varer, som skriver noe om aspartam på etiketten.

Slutt bare å konsumere varer med aspartam. Mange varer har

tillegg av aspartam, og det er noe av et kjempeproblem.

En sur dietbrus er IKKE noen slankeprodukt! Tvert imot. Det er blitt kjemisk endret, med av-ionisert kalium og aspartam, som inneholder stoffer, som faktisk får deg til å kreve karbohydrater. Det er faktisk med på at du ØKER vekten.

Aspartam inneholder faktisk formaldehyd, som blir lagret som fettceller spesielt i hofter og lår. Formaldehyd er for dere som kjenner litt til syre-base-balansen, meget skadelig.

Det å behandle diabetes er nemlig meget avhengig av et alkalisk (basisk) kosthold, og man kan lide av akutt hukommelsestap, takket være aspartik og feny-lalanine som er neurotransmittere, og når de kommer inn i kroppen uten nødvendig hjelp av nødvendige aminosyrer for balansen skyld, så er det fare på ferde.

Diabetikere er meget avhengig av et alkalisk kosthold. Derfor er aspartam spesielt farlig for diabetikere, som allerede er overdrev-

ne sure av sukker. Aspartam er med på å drive blodsukkeret ut av kontroll.

Dokumentasjon og observasjon avslører også at tusenvis av barn som får stilt diagnosen ADD og ADHD, får store endringer i deres oppførsel, etter at konsumpsjon av disse kjemiske stoffene som aspartam inneholder, blir fjernet. Derfor er det overhodet ikke nødvendig med medisiner som Ritalin og lignende. Det var aldri nødvendig med Ritalin i det hele tatt.

Det er også antatt at aspartam er årsaken til det såkalte Gulfkrig Syndrom, som de amerikanske soldatene fikk etter å ha drukket mengder av Diet Cola og Diet Pepsi.

Aspartam, om det taes i forbindelse med befruktning og under svangerskapet, kan føre til fødselsproblemer, som barnets tilbakestående utvikling.

Ramnes, den 12. september 2008

Erik W. Falck
Velværeforsker

Etter pensjonsskandalen – kommer flere avsløringer?

Kommentarene fra redaktører har vært mange etter pensjonsskandalen på Stortinget. Jeg gjentar én fra Halden Arbeiderblad, 29.8: "Det som Riksrevisjonen har avdekket og som Dagsavisen var først ute med, gir folks tillit til politikerne en voldsom knekk. Mange lurer rett og slett på om det kan være sant."

INGEN har imidlertid grunn til å være forundret. Innenfor det

politiske miljø foregår det litt av hvert – for å si det forsiktig. MEN – som antydning i overskriften – kan man nå forvente flere avsløringer?

ALT FOR LENGE – har alt for mange – tiet om hva som har foregått av langt alvorligere karakter. (Pensjonsskandalen er etter min mening bare for "blåbær" å regne). Tiden er derfor overmoden for avsløringer av det som er

langt alvorligere, og der selv ordet "skandale" bare blir fornavnet.

HVOR MANGE – og hvilke redaktører – vil imidlertid heretter bidra med spalteplass i den sammenheng?

FAKTAOPPLYSNINGER kan man ellers finne på blant andre "http://www.norgespartiet.no" "http://www.norgespartiet.no" og "http://www.riksavisen.no"

http://www.riksavisen.no – der den sistnevnte viser til også andre nettsted hvor galskapen avsløres.

DAGSAVISEN ble nevnt. Og i den forbindelse gjentas ordene til redaktør Arne Strand, fra 5.3.06: Dagens stortingsrepresentanter utgjør en sosial og politisk overklasse. Politikk er for mange eneste karrierestige og levebrød.

RIKTIG NOK er det et år til

Stortingsvalget, men i god tid bør potensielle velgere ha klart for seg hva det hele til syvende og sist egentlig dreier seg om. Etter hva som i årevis har forgått.

Thorbjørn Andersen.
Halden.

Samfunnsliv for 10 år siden:

Samfunnsrekneskapen bør fram

Staten lever av budgetter
Samfunnet av produksjon!

Set ikke ny bot på eit gammalt klede, då revnar det lett i saumane og plagget må kastast. Ivar Aasen syng om «bot som duger», men det stemmer nok ikkje. Ikkje alltid.

Det Restad & Co held på med i Stortinget i dag, er å lappe på eit overlevd økonomisk system. Dei største lappeskreddarane er likevel sosialøkonomane. Dei er frampå med dei autoriserte boterådene sine kvar gong såkalla nedgangstider heimsøker landa. Dei var frampå etter 1. verdenskrig og frampå etter andre. I dag stundar det til med nedgangstider igjen. Sosialøkonomane som ingenting har lært og ingenting gløymt, er frampå no og. Utan å sjå heilskapen i økonomien i dagens verd, driv politikarane og lappar på systemet best dei kan, alt etter dei sosialøkonomiske lappeskreddarane sine råd.

Dybwad Brochmann fekk tilslutning både av sosialøkonomen Frisch, av Vogt og Ewald Bosse for ein heilt ny tankegang innan moderne økonomi! Dei var professorar alle tre. Frisch fekk endåtil Nobels økonomipris.

Dybwad Brochmann som i si tid var hovudbokhaldar i Norsk Hydro på Rjukan, var spesialist i moderne bokføring. Han kalla tidas økonomiske tenkemåte og rekneskapskunst for noko som berre kan samanliknast med fortidas astrologi!

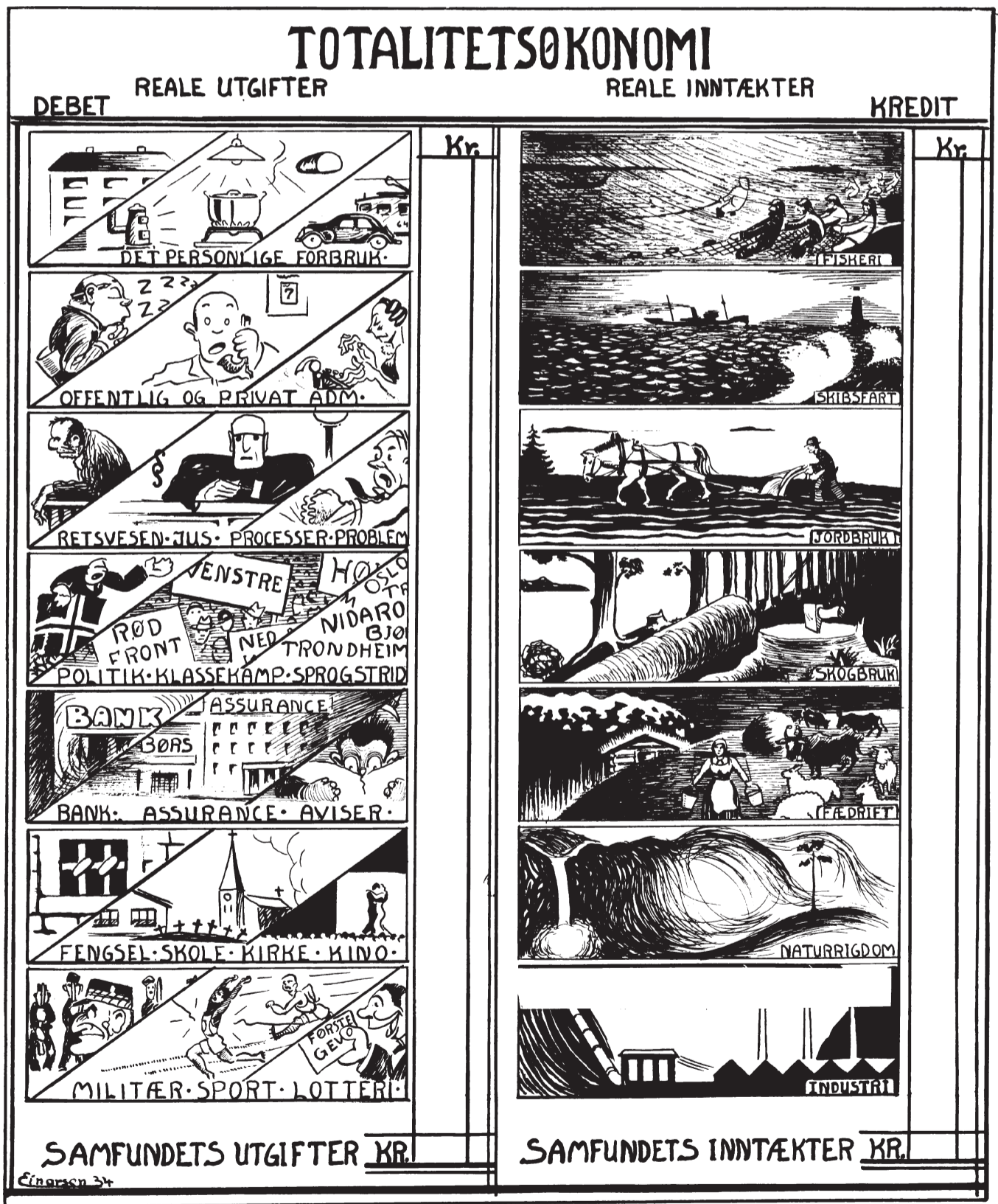
Sidan 1914 og framover har verda skifta vilkår for større og større produksjon av alt menneske treng til. Den økonomiske tenkemåten må såleis bli ei heilskapstenking. Ikkje lenger ein lappopolitikk.

Det økonomiske systemet innan moderne samfunn, må skiftast ut frå eit kort eller mangelsystem til eit overflodssystem. Utviklinga kan ikkje skruast attende. Fattigmannstida har teke slutt heldigvis.

Når så Restad skal reparere på det overlevde systemet og på den måten prøve å forebygge ei komande nedgangstid med konkursar og gråt, så fylgjer han dei økonomiske lappeskreddarane sine råd. Han tuklar med renta på bytemidlane, men gløymmer realrenta som i stigande mun kjem fram takka vere teknologien. Han flikkar på kronkursen akkurat som bytemidlane – pengane – hadde vekande liv. Og han steller med skattane, med momsene, med avgiftene, med vareprisane og pengebudsjetta akkurat som verda skulle leve av budsjetten.

Dei som innbillar seg at dei lever av pengane, kursane og renta, er pengespekulantane, dei som forulempar og øydelegg overflodsøkonomien verda over og skaper ufred. Rike tomskallar

Om å bøte med «bot som duger»

som dei er.

Det levande og realt tenkjande menneske veit at dei lever av varene og teknologivoksteren. Og slik er alle sin økonomi i dag.

Det nye og reale systemet som må kome, bygg på eit objektivt sam-

funnsrekneskap. (Sjå teikning.) På denne måten, og ut frå denne tenkemåten, kan landet vårt bli pioner på ei ny og betre økonomisk styring.

Dette var også dei nemnde professorane samde med B.D. Brochmann om. Dei abonnerte på bladet hans inn-

til sin død. Dei rådande i politikken i dag, er blinde for heilskapstanken og for røyndomen i verdsutviklinga. Sjå det er den store bøygen.

Anders Ryste

Den objektive samfunnsrekneskapen

som vil avløse den private og den offentlege penge- og budsjettspolitikken og såleis frigjere framtidens menneske materielt.

Bertram D. Brochmann: Kunsten å lese Bibelen

Kapittel 11b

Fristelsen på det høye berg

Ingen kan tjene to herrer. Det er ingen forsoningens brobygging mellom Kristi samfunnsorden og den hedensk konvensjonelle. Ingen kan tro på pengemakt og dyrke mammon og samtidig praktisere troen på at Guds makt inne i oss er alt. Tror du på Guds makt — Åndens allmakt inne i deg og din neste, så er du for alltid ferdig med «pengemakt», «statsmakt», «organisasjonsmakt», «våpenmakt» og alle de utroligste og trolige påfunn i historien med hensyn til hvor «makten» sitter eller kan sitte.

Har du først en gang fått ditt øye åpent for avguden, overtro, trolldom, mystikk og ukontrollert prestefantasi og folkefantasi, så hater du av hele ditt hjerte alle de bånd, plikter og hensyn som binder deg og hindrer deg fra å realisere Kristi lov og vilje. Her er ingen vei utenom. Vær altså klar over det.

Gå ikke som «Oxfordkristne» rundt blant dine livsfeller og tal om «absolutt sannhet», så lenge du kjøper billig og selger dyrt, og lyver fra vuggen til graven både for deg selv og andre.

En av mine venner, en tidligere tilhenger av Oxfordbevegelsen, skriver til en venn bl. a. følgende:

«Den engelske kollektive djevel representeres av gentlemen med de mest sympatiske og sjarmerende personlige egenskaper. Han er om kvelden ofte antrukket i kjole og hvitt og er personlig hederligheten selv, human og fredelig, ja, ofte oppriktig medlem av oxfordgruppen og personlig frelst for alt det jeg vet, og jeg tror så gjerne at han som privatmann oppnår saligheten hinsides; men her på jorden bidrar han i høyeste grad til å holde det offentlige helvete gående, uten å være det minste ond som privatmann. Han vil bare det gode og beflitter seg på å lage en bedre verden, vel og merke under britisk supremati. Med sin fornemme og aristokratiske karakter setter han den hederlige privatmanns stempel på alle sine kollektive ugjerninger. Velmenende og religiøs som han er, må han dog nødvendigvis opprettholde the Empire, og det engelske økonomiske hegemoni over verden, og sin stands interesser med alle til rådighet stående midler. Og da er han ikke privatmann lenger, her gjelder det ikke i første rekke ham selv, derfor gjelder ikke kristendommen lenger. Her gjelder det selve den engelske makt, de rene «matters of fact» og da er det ute med alle andre hensyn. Tilsynelatende nølende og motvillig slår han hensynsløst til når det rette øyeblikk er inne, og setter de mest drastiske handlinger i verk, uten sadisme, uten glede, men med glacéhansker på hendene, med rolig overveielse, ukuelig energi, sluberegning og seig utholdenhet. Han er da hinsides all kristendom, han er nemlig da under Mammons jernharde lov, hans høyeste instans i denne verden. Og på denne lov er «the

Empire» bygd, og ve den som kan tenkes å bli en fare for dette empire, han har sitt liv forbrutt og blir tatt i tide, før han blir for overmektig. Da bruker han (engelskmannen) sin kristelige privatmanns maske for å dekke over sine offentlige revestreker.

Hva hjelper det å forvandle ham, han er jo forvandlet fra før, og personlig er han kanskje den mest tiltalende mennesketype vi har, karakterfast og behersket, elskverdig og dannet, men jo flere offentlige stillinger du setter ham i, desto bedre blir det kollektive helvete befestet, for kollektivt er han under avguden Mammons lov, hans kirke og kristendom strekker seg ikke ut over privatlivet.

Men i Kristi Rike er mammons lov brutt, og der finnes intet empire uten hans, de andre må før eller senere gå til grunne.

Om du og jeg, ja, du kan gjerne ta biskop Berggrav med, kom inn i en regjering, da ville vi automatisk bli djevelens håndlangere, for hele det politiske spill er ikke annet enn djevelens domene, det gode som vi vil kan vi ikke gjøre, og det onde som vi ikke vil det må vi gjøre. Vi måtte tute med de ulver vi var kommet blant, vi får bare valget mellom forskjellige alternativer, som alle er av djevelen.

I det politiske liv dyrkes bare guden Mammon, derfor er makt rett, og vold prinsipp, enten det nå skjer i form av krig eller flertallsbeslutning. Bak enhver flertallsbeslutning står alltid politikk. Hele det politiske liv er arenaen for kampen om mammons fordeling, for en mammonsyk verden. Dine kristne prinsipper blir i det offentlige liv redusert til skjønne talemåter, i praksis blir det (i det offentlige liv) intet tilbake av dem, du slipper nemlig ikke til å bruke dem. Men din personlige hederlighet og din personlige kristendom blir for folket en garanti for at all den kollektive djevelskap du blir tvunget til å være med på blir tatt for god kristendom. Dette er det kollektive livs tragedie, den private kristendom står maktesløs overfor det kollektive hedenskap.»

Disse siterte linjer fra et privatbrev uttrykker kort og greitt den sannhet som fariseismen i nåtiden ikke vil erkjenne. For kristendom er den positive løsning av det kollektive problem — dvs. Kristus har for alle tider og slekter forklart det levende, hellige samfunns prinsipper og vist oss vårt riktige forhold til vår neste. Uten at forholdet til våre medmennesker er brakt i orden på den rette måten er vi ikke kristne. For forholdet til nesten er identisk med forholdet til Guds ånd som bor i ditt medmenneske så vel som i deg selv. Kristendom kan aldri innskrenke seg til å være en separatavtale mellom individet og Gud, for Gud vil alltid spørre deg etter din bror. Vi er alle celler i et levende selvvirksomt sam-

funnstre. Et godt tre kan ikke bære ond frukt og et ondt samfunnstre kan ikke skape kristne individer.

Da dette er Kristi syn på «problemet», så gjør vi klokt i snarest mulig å erkjenne at vi lever og praktiserer hedenskapet.

Men sier Frelseren i Luk. 14: Du er kanskje ikke voksen til å bære alt dette ennå. Du kan med din beste vilje ikke trekke de konsekvenser som jeg forlanger av deg. Vel, så erkjenn det og forestill deg ikke som hyklerne, men lær å regne riktig med dine egne små krefter. Vær ikke fusentast og drømmer. Forløft deg ikke på oppgaven så du blir et billig bytte for den som ler og spotter.

28. For hvem av dere som vil bygge et tårn, setter seg ikke først ned og regner etter, hva det vil koste, om han har nok til å fullføre det med,

29. for at ikke, når han har lagt grunnen og ikke er i stand til å fullføre det, alle de som ser det, skal begynne å spotte ham og si:

30. Denne mann begynte å bygge og var ikke i stand til å fullføre det?

31. Eller hvilken konge som drar ut for å møte en annen konge i strid, setter seg ikke først ned og rådslår, om han med ti tusen er i stand til å møte den som kommer imot ham med tyve tusen?

32. Men kan han ikke det, da skikker han sendemenn til ham, mens han ennå er langt borte, og tinger om fred.

33. Således kan ingen av dere være min disippel, uten at han oppgir alt det han eier.

Frelseren forlanger ikke av oss uferdige og umodne som vi er at vi skal mene om oss selv at vi er hans disipler fordi om vi ber fromme bønner og går rundt og sier: «Vi kristne.» Han forlanger ikke det. Vi skal heller ikke feste for 900 års kristendom - slik som hyklerne, for det er bare å forvirre begrepene og blande kortene. Vi skal bare erkjenne åpent at vi ennå er hedninger, barbarer og mammons treller og at vi dyrker avguder i massevis og blåser i alle de 10 bud og slett ikke er begynt å elske vår neste som oss selv. Vi ringeakter vår neste like mye eller enda mer enn vi ringeakter oss selv og har aldeles ikke ennå tilegnet oss Jesu Kristi tro på Gud og mennesker. Vi er av en ganske annen mentalitet og ber slett ikke for alvor om fred på jorden så lenge vi finner det formålstjenlig og egenkjærlig å snyte og bedra oss selv og hverandre i handel og vandel. Vi håper på ved leilighet å få en reisetillatelse til Guds Rike og tanken om at Guds Rike skulle etableres her på jorden, er så fremmed og latterlig og utenkelig som vel mulig.

Kristus forlanger derfor slett ikke av deg at du skal bli stormannsgal og tenke deg at du kan befri verden for fariseismens dagdrømmeri, så lenge alle kir-

ker, skoler, fakulteter, aviser og radiostasjoner dyrker symbolikken og finner seg tilfredsstillt der. Du må altså gi tid og regne og beregne riktig. Forsøk i stillhet å komme til størst mulig klarhet i deg selv og lær dine livsfeller å lese Guds ord, og advare dem så godt du kan imot fariseismens og universitetets vrangforestillinger og kirkens livsfarlige åndelige surdeig. Sko din hest godt, så du er i stand til å ri sikkert, hvis du skal ut med hesten din. Husk at det gjelder et enten eller for deg selv og for hele ditt samfunn og kanskje for hele verden. Gjør ikke dumheter, så du forløfter deg, så saken som du kjemper for ringeaktes for din skyld. Og ser du at din motstander har all verdens «soldater» parat til å slå deg ned i pressen, radio og folkerettledning, så ti heller helt stille og la de døde begrave sine døde.

Dette er Jesu tale. Dette er den riktige måte å lese Bibelen på.

De som drømmer at de selv er Kristi disipler og at de lever i et kristent samfunn og tror at alt er skapt ferdig og ser seg rasende på alt som heter utviklingslære, disse er alle sammen ennå åndelige barn, som leker med sine religiøse symboler og irriteres over at vi kommer og vil forstyrre dem i deres lek. De snilleste av dem smiler kanskje til oss og sier med fistelstemme: «Det står skrevet at uten at vi blir som barn igjen — — —»

Når vi utforsker vårt eget sjel liv så oppdager vi nettopp dette positivt riktige at vi ser oss selv som barn igjen. Den første virkning av Freuds sjeleforskning var for mitt vedkommende denne at jeg fikk en veldig lyst til å leke med barn. Og så satt jeg meg ned på golvet og lekte med barna og så gikk jeg helt inn i deres fantasi og hjalp til å holde symbolene levende for de små. Uten at man blir helt barn igjen og begynner å tenke med barnets tanker og livsbilder og forestillinger kan man ikke oppdage eller få se gudsricket, den allmektige Åndens rike.

Men når vi ikke lenger vil hjelpe prestene med å holde folkesamfunnene nede i barnestuen, så er det fordi samfunnene snart skal konfirmeres og bli voksne og lære å «gå av seg selv» i Jesu navn.

Fordi statens prester lærer folket opp til den styggeste lek som ifølge Bibelen eksisterer på jordens overflate, nemlig leken med pengene som «vokser og yngler» og «gir liv» og «har makt», og fordi prestene «kristner» hedenskapets åndelige lek med fyrster, konger og diktatorer, derfor forkynner vi sannheten i Jesu navn og derfor lærer vi folket å lese og forstå sin Bibel. «Nå holdes dom over presteskapets avgudsdyrkelse, nå skal denne verdens fyrste kastes ut.» Og så videre.

Når barn er blitt voksne skal de ikke leke med dukker, men selv avle levende, friske barn midt i den store skapelse — midt i det

evige liv. Jeg er ikke kommet for å avskaffe barnets drøm om å bli mor, sier brudgommen. Jeg er ikke kommet for å håne og le av dine dukker, slik som vitenskapen gjør, og slik som naturvitenskapen gjør, men jeg er kommet for at du selv skal bli mor og for at ditt drømmeliv i barnestuen skal bli levende, skjønn virkelighet. «Dere må ikke tro at jeg er kommet for å avskaffe loven og profetene, men for å oppfylle.»

Jeg er ikke kommet for å skape anarki og kaos, slik som dere selv gjør i samfunnets historie, eller for å organisere barabbasmentaliteten og sette røvere og mordere til å styre i Berlin, London, Oslo og Moskva. Men jeg er kommet for å frelse verden fra denne tankeløse mangel på selvstyre og selvkontroll, så verden kan bli voksen til å ta Guds ånd i sin tjeneste og tjene Gud. Dette er livets hensikt og mål. Dere lite troende.

Begynner det nå å demre for deg hva Bibelen er for en lærerik bok? Begynner du nå å begripe Bibelens artistiske innhold og dens strenge advarsler m. h. t. å spise av kunnskapens tre, fariseernes og de skriftklokes surdeig? Begynner du å se Bibelens objektive sannhet om den absolutt eksakte virkelighet, når den hele tiden tar med dette om kunnskapen både til godt og ondt? Begynner du å skimte bevissthetens store, rike muligheter på den ene siden, og dets store og farlige snarer og «fristelser» på den andre siden? Kan du skimte prestens feiltagelser når han legger ut om våre fristelser samtidig som han selv, som din og samfunnets sjelensørger er falt i nettopp alle kunnskapens fristelser da han kjøpte kunnskap for sin fars og sin tantes penger på fakultetet?

Begynner du kanskje å skimte livets høye mål og hensikter og planer? Og kan du nå begynne å se deg selv og din samtid og ditt samfunn midt i den store skapelsen?

Vel, sier du kanskje, men er ikke også disse synsmåter farlige? Vil ikke dette også bli en snare for mange — og hvordan kan du så sikkert vite at det er riktig å se det slik? Jeg vil da svare deg og si at intet av det anførte er kommet fra meg selv. Jeg har lært det av Bibelens lys over naturen og over meg selv. Og hvis du allikevel tviler på denne min «artistiske» måte å oppfatte og lese Bibelen på, så la oss sammen i det følgende konferere med Frelserens egne ord og handlinger.

Hvis også Kristus har brukt det artistiske språk og sløyfet den akademiske form og uttrykksmåte, så taler dette tydelig i favør, ikke sant, for den artistiske bibeltolking. Og vi skal nedenfor se at Kristus ikke bare benytter bildespråket, men at han selv forteller hvorfor han gjør det, og hvorfor han anser det formålstjenlig og nødvendig.

Nazimakt

Av Armand Edgar Nyhus

Når vi veit kva nazityskland gjorde mot våre vergelause menneske som til dømes psykiatriske pasientar, som dei frå 1940 henta i gråe bussar med overmåla sidevindaug, frå alle dei psykiatriske institusjonar som var innom det tyske rike, og gassa dei i hel i gasskammer som vart bygde på fleire stader i Tyskland, så veit vi kva for menneskesyn denne brunne ånda har. Det var såkalla med-

lidenheitsdrap på menneske dei meinte ikkje kunne ha verdig liv, og den ariske rasa skulle bli så mykje sunnare og sterkare når desse var borte. Det måtte bli plass for dei sterke.

Når vi veit at i vårt eige land er tankar om eit elitesamfunn på trappene, der berre folk med ein viss iq er medlem, og at dei psykiatriske institusjonane via politiske retningslinjer er eit middel til å skilje kveiten frå klinten, og i visse høve til og med ryddar slike uønska produkt av vegen, så ser

vi at det er Adolf Hitlers testamente til verda som er i verksemd. Rase-ideologi, såkalla under og overmenneske-mentalitet eksisterer i stor grad i slike system i dag.

Ein ting kolliderer dessverre med denne tenkinga, det er vårt eige land som befolkast av menneske frå andre verdsdelar, og vi blir kalla nazistar om vi hever vår røyst og held fram tankar om at vi som har budd i landet ei tid må ta vare på kvarandre. Dette synet vert utnytta av dei politiske myn-

digheiter til å stemple nordmenn som nazidjevlar, mens dei som styrer overkøyrer stordelen av det norske folket med sin politikk, og i det skjulte driv rein nazivirksomheit innan systemet.

Ps. Brochmann profeterte omkring den innvandringa frå midtaustenområdet som vi har i vår tid, i følge Oddmund Gullteig sa han at landet ville få ei stor tilflytting av menneske frå aust. I ei av bøkene sine nemner Brochmann at dei som kjem til landet, må vere villege til å gå over til ein

ekte kristendom, elles ville han ikkje ha dei i landet. Og det er logisk og forklarleg ut frå dei tankane han hadde om å reformere kirkekristendomen om til ein radikal forståelse av Kristusskikkelsen som dybdepsykologisk verdensreformator og mental frelsar frå statsheidenskapet og pengetenkinga.

D.s.

Når vilddyret våkner Mentale milepeler

Aktuelle tidsfenomener, Midtøsten-konflikten, semittisme og anisemittisme, m.m., sett i videre perspektiv, og uvanlig velskrevet av Peter Normann Waage.

EN LYSKASTER.

Jostein Gaarders kronikk «Guds utvalgte folk» har virket som en nifs og ubarmhjertig lyskaster over norsk offentlighet og debattklima. En filosof, som tidligere har presentert Jiirgen Habermas og hans begrep om den herredømmefri dialog, ber Gaarder holde kjæft. Angivelige venner av Gaarder sto frem i VG etter at han selv hadde beklaget at han ikke hadde skjelnat tilstrekkelig klart mellom religion og den politiske bruken av religionen, og anklaget ham for nettopp det.

Ekstra troskapsløfte. Mistolkingen reserveres ikke for Gaarders tekst. «Man merker seg også at mens norske muslimer kommanderes til å stå skolerett og sverge troskap til norskheten når grusomheter begås i Allahs navn, utsettes norske jøder aldri for lignende ydmykelser,» skrev professor Thomas Hylland Eriksen. «På grunn av Israel visker Hylland Eriksen ut min eneste nasjonalitet, nemlig den norske,» svarer journalist Mona Levin. «Hvilken annen norsk borger avkreves i denne forbindelse troskap til landet?» Hylland Eriksen hadde svart på det. Og det kan jo tenkes at verken muslimer eller jøder skal avkreves ekstra troskapsløfte.

«Vi har ingen av oss valgt vårt folk,» utbryter Nathan den vise i Lessings skuespill av samme navn: «Er vi vårt folk? Hva er et folk? Den kristne, er han mer kristen, og jøden mer jøde enn han er et menneske?» Spørsmålet er mer brennbart nå enn da Lessing stilte det for vel 200 år siden.

«Å være jøde er som å gå opp en rulletrapp på vei nedover,» skriver den russiske filosofen Grigorij Pomerants, som er av jø-

disk herkomst, i sin selvbiografi «Den stygge andungens opptegnelser». Man anerkjennes til en viss grad, så kommer det: «Men han er jo jøde!» Og man rutsjer ned igjen. Antisemittismen har aldri vært voldeligere enn den var i det 20. århundre. Nazistenes folkemord kan verken glemmes eller på noen måte bagatelliseres.

Forsøkte å komme videre. Men det er mange måter å huske på. Filosofen Martin Buber, som flyttet til Jerusalem allerede i 1938, argumenterte helt til sin død i 1965 for at Israel skulle være en to-nasjonal stat, med like rettigheter for jøder og arabere. Hans holdning gjorde at han både gikk aktivt inn for en forsoning med Tyskland etter krigen, og oppfordret den israelske regjeringen til ikke å idømme Adolf Eichmann dødsstraff. Buber glemte ikke. Men han forsøkte å komme videre.

Gaarders kronikk sto på trykk uken etter at en oppsiktsvekkende nyhet ble kjent gjennom Dagens Næringsliv: Norske kristne samler inn 40 millioner kroner i året for å betale jøder i Europa og det tidligere Sovjetunionen for å reise «hjem». De plasseres som ulovlige bo-settere på den okkuperte Vestbredden.

Buber tilstrebet et annet blikk og en annen holdning til den fortid som alltid vil være til stede. Her jeg sitter i et av verdens aller mest fredelige hjørner, innbiller jeg meg ikke at jeg har særlig vetutuge råd å komme med til partene i Midtøsten-konflikten. Men jeg er ganske sikker på at de kristne nordmenn heller bensin på bålet ved å betale de stakkars menneskene for å bli kanonføde.

Er det mulig å forholde seg til Israel slik vi gjør til andre nasjonalstater? Av dem forventer vi at borgerne har like rettigheter, uansett etnisk eller religiøs opphav. Israel minner om en tikkende bombe innerst i en labyrint av følelser. La oss håpe at de reaksjoner Gaarder er blitt møtt med, i alle fall har gjort denne umulige plasseringen klarere.

Bjørnson og Michelsen: Markante skikkelser i nasjonal skjebnetid.

Om Bjørnstjerne Bjørnson i 1905 finnes det en kjent historie. Den ble offentliggjort 7. juni 1905 og lyder slik:

Bjørnson telegraferer til stasminister Christian Michelsen med beskjeden «Nu gjælder det at staa sammen!» Michelsen svarer omgående :” Nu gjælder det at holde kjæft!”

I senere versjoner er gjerne ordelaget endret en smule slik at poenget blir enda bedre; istedenfor å ”staa” sammen skriver Bjørnson at det gjelder å holde sammen.

For enhver som kjenner litt til Bjørnstjerne Bjørnson og Christian Michelsen, virker historien ikke bare rimelig, men ytterst treffende for de to herrers respektive gemytt og personlighet. Bjørnson var mannen som mer enn noen annen trakk opp og ledet Venstres nasjonalistiske stormløp fra slutten av 1880-årene. Og ikke bare det: han gjorde seg bemerket med en rekkesleivete uttalelser rettet mot svensker og svensk politikk. Dette gjorde at han trolig var den mest forhatte mann i Sverige i 1890-årene.

Tre - - -

Paulus var fariséer (Ap.gj. 23.6.8). Han levet strengt som fariséer (Ap.gj. 26.5). Han rettet sitt jordiske liv mot det hinsidige (Kol. 32). Han trodde på oppstandelsen (Ap.gj. 22.6). Er dette ikke riktig har ifølge Paulus Jesus løyet (1. Kor. 15, 15 - 20). Paulus' lære under ordene Jesus Kristus.

Etter min mening hadde Paulus ikke rett til å bruke Jesus som referanse. Hans lære hadde intet med Jesus å gjøre. Det er en kvasireligion.

Paulus var sjeldent intelligent. Han behersket flere språk, som gresk, romersk og armensk. Han var fortrolig med de greske filosofer som Platon og komedieforfattere som Aristofanes. Han sier

I 1905 hadde Bjørnson brutt med Venstre, og da unionsspørsmålet ble avgjort, var han parkert godt ut på sidelinjen.

Her er det viktig å merke seg at det var ett trekk ved Bjørnson som gikk igjen, uansett hvilke konkrete posisjoner han måtte innta: han ønsket å sette dagsordenen for den offentlige debatt i Norge, og gjorde seg jevnlig bemerket ved høylytt og uhemmet å fortelle aktørene i den offentlige debatt hva de burde mene om aktuelle stridsspørsmål. Sidelinjen var definitivt ikke noe sted han trivdes på.

Michelsen var den handlekraftige, usentimentale statsmannen som våren og sommeren 1905 klarte å samle det politiske liv i Norge om et raskt og effektivt brudd med Sverige. At han mente dette kunne gå adskillig smidigere dersom Bjørnson ikke blandet seg inn, virker rimelig å anta. Enda mer rimelig virker det å anta at Michelsen ikke ønsket å fremstå i det offentlige liv som en politiker som handlet i overensstemmelse med Bjørnsons anvisninger.

(Sammendrag)
ØYSTEIN
SØRENSEN

«Krig er for viktig til å bli overlatt til generalene!»

Takket være sine årvåkne journalister "avslørte" Dagbladet det som pengemessig må være "norgeshistoriens største skandale". Det gjelder innkjøp av jagerfly tit over 100 milliarder, og journalisten har fått lederne av partiet Høyre, Arbeiderpartiet, Venstre og KrF til å innrømme at de ikke har foretatt noen selvstendige undersøkelser om egenskapene til de fly som kan bli valgt...

De har aldri hørt det gamle ord om at krig er for viktig til å bli overlatt til generalene.

De har valgt å ta sitt endelige standpunkt utelukkende på grunnlag av de fagmilitæres innstilling. Det uhyggelige er at disse fagmilitære ikke har presentert en eneste realistisk scenario hvor Norge vil ha bedre nytte enn de mer enn 100 milliarder på jagerfly. Altså andre forsvarstiltak til betydelig mindre summer!

Professor Edvard. Vogt

selv at han var i stor takknemlighet til grekerne og romerne.

Jesus advarte mot falske profeter. Hva med Paulus? Var han en falsk profet? Selv mente han at han ikke var en falsk profet. Etter mitt skjønn var han en falsk profet. Han var en jødisk prest og forkynte skriften med mindre forandringer. Riktignok var han etter

steningen av Stefanus blitt et annet menneske, men det fritar ham ikke for å være en falsk profet. Han gikk imot kvinnen som likeverdige med mannen og holdt fast på at homofili var synd.

Paulus tjente to herrer: Jødedommen og Jesus-bevegelsen. (Forts. neste nr.)

AP-STREKER

Sannelig har en AP-mann infiltrert Frp og blitt valgt som Frp-representant(onkel) i Bergen.

If you can't beat them, join them!

Det er vel APs nye slagord!

DOJ

NYNORSK – BOKMÅL

Jeg hører på nyhetene idag, at eksamensopplegget i Bokmål og Nynorsk gikk så dårlig at de skal tilbake til den gamle ordningen.

Som gammel bokhandler, så vet jeg nok mere enn de fleste om hvordan skolene misbrukte sin makt når de skulle handle bøker.

Værre er det blitt idag, med den nye bokhandleravtalen, slik at vi nå nesten har fått monopol når det gjelder bokhandlere, noe Stoltenberg og Halvorsen, sikkert gleder seg meget over, som gjør alt de kan for å praktisere monopolisering på alle områder, ja til og med på språkfronten. Det er vel snart monopol for å få jobb i NRK.

Men er det noen som med fornuft kan fortelle meg, hvorfor vi med tvang skal la ungdom måtte gå opp til eksamen i Nynorsk, så lenge bare 10% av den norske befolkning snakker nynorsk.

Dette med å skrive alt på nynorsk i Norge, koster mange millioner av kroner, som går på bekostning av barneskoler, som nå legges ned i fleng.

Jeg er medlem i Bondelaget, og som en del av medlemsskapet får jeg Bondebladet, som skriver ikke alt heldigvis, men mye på Nynorsk, noe som gir meg mange store problemer, da jeg ikke kan nynorsk. Jeg nesten strøk på Nynorsk til eksamen.

"I det siste nummeret, skriver til og med rektor på Sogn jord- og ha-gebrukskole, Bjørg Fritsvold: "Det trengs solid kunnskap for å produsere mat av god kvalitet på ein måte som ikkje forringar produksjonsgrunnlaget for komande generasjonar." Hun etterlyser stoltheit for og medvit på at det er eit fag å drive gard.

Jeg har ikke noen nynorsk ordbok, og vet enda ikke hva medvit betyr. Det tar meg lang tid å komme gjennom en slik artikkel, så jeg bare hopper over det.

Hva er hensikten med å bruke et slikt uforståelig språk?

I denne tiden da alle snakker så varm om Norge som et flerkulturelt samfunn, skal vi da også tvinge muslimerne til å lære seg nynorsk?

Jeg vil heller lære meg norsk bedre, og bruke tiden på å lære meg engelsk, som språk nr. 2.

Med vennlig hilsen

Erik W. Falck

33 39 40 10

www.falcktrading.com

Hva er en biskop?

Av: *Olav Skjevesland, biskop i Agder og Telemark*

Søndag 21. sept. vigles den tredje biskop til Møre bispedømme. Det er menighetsprest og tidligere presteforeningsleder Ingeborg Middtømme som vigles i Molde domkirke i nærvær av H. M. Kongen. Men hva er en biskop?

Etter tradisjonelt luthersk syn er en biskop en prest som har fått utvidede fullmakter. Etter vår kirkerett innebærer det ikke minst at biskopen fører tilsyn med hele bispedømmets kirkelige virksomhet.

Tilsynet i kirken har en noe annen betoning enn "tilsyn" i andre sammenhenger i samfunnet. For det kirkelige tilsyn har primært et støttende, veiledende og oppmuntrende sikte – men også å vise til rette, der det er på sin plass.

Biskopen skal se til at kirkens ordninger følges. Det er biskopen som fører tilsyn med hele bispedømmets kirkelige virksomhet.

For å ivareta tilsynsoppgaven foretar biskopen flere visitaser i året. Disse blir gjerne lokale begivenheter med bredt nedslagsfelt.

Biskopen har også myndighet til å prøve og å ordinere/vigle prester, diakoner, kateketer og kantorer. Forut for vigsling går samtaler som skal avklare egnethet for tjenesten og kjennskap til kirkens oppdrag, samt de krav det innebærer å motta kirkens vigsling. Biskopen driver i denne forbindelse et kontakttarbeid med de teologiske studentene.

Ellers er biskopen med i en rekke andre sammenhenger: Biskopen leder mange gudstjenester ute i sognene gjennom året, dri-

ver medarbeidersamtaler, er i diverse møter og representasjonsoppgaver, hjemme og ute osv. Kontorarbeid med høringer og uttalelser i stort antall, hører også med. Bispemøtet, kollegiets felles forum, møtes som regel tre ganger i året, samt på det årlige Kirkemøtet.

Ingeborg Middtømme går med andre ord inn i en krevende tjeneste. Under den nåde Gud vil gi henne, må jeg føye til.

NRK Puls

Jeg så på Puls på TV akkurat nå og ble sjokkert over hvor lite alvorlig våre helsefolk tar det, når det gjelder aspartam.

Det ble påstått at det ikke er forsket nok, på faren ved Aspartam. Dette er feil!

Jeg har på min hjemmeside, skrevet nok om aspartam i over et år, uten at Sylvia Brustad eller Mattilsynet har brydd seg om det.

Jeg har også skrevet brev til Sylvia Brustad, som forhåpentlig førte til at hun ga seg som Helseminister. Sylvia Brustad sa til og med på TV at hun var glad for å få sukkerfrie barnehaver, som er et bevis på at hun ikke visste hva hun snakket om. Det frarådes at barn under tre år får aspartam, men hvor mange barnehaver i Norge er uten barn under tre år ???

Så vidt jeg vet har til og med Tine og Henig Olsen aspartam i sin is, og muligens i sin yoghurt. Det finnes over 5000 produkter i matvareindustrien med aspartam.

I USA har jettflyverne til og med fått forbud mot å tygge på tygggummi med aspartam, da det fører til hukommelsestap og synsproblemer.

Den eneste grunnen til at Aspartem ble godkjent kan dere finne ut om på min hjemmeside. Dere kan også se på hjemmesiden til Fritt Helsevalg. FHV og jeg har nok stoff om det, både på norsk og på engelsk.

Aspartam fører til store problemer med overvekt, diabetes og kreft, noe ingen i helsesystemet våger å erkjenne.

Jeg har søkt Mattilsynet om å få tillatelse til å importere og selge stevia, og da fikk jeg rede på at ingen har tidligere søkt om det i Norge.

De skrev at noen har søkt om å selge det i EU, men ingen har fått tillatelse. De hevder at jeg vitenskapelig må kunne dokumentere at Stevia er ufarlig, samtidig som de tillater salg av Aspartam, som de ikke kan vitenskapelig dokumentere at er uskadelig.

Mattilsynet og Helsevesenet har til og med fått VKM (Vitenskapskomiteén for Mattrygghet) til å lage en rapport for å støtte salget av aspartam.

Til orientering, kan jeg nevne at Aspartam er forbudt i Japan, og at stevia dekker over 50% av sukkerforbruket der. Til og med har Coca Cola søkt om tillatelse i Japan til å bruke stevia, isteden for aspartam.

Det Norske Landbruksdepartementet ønsket at Norge skulle gå over til økologisk landbruk med 10% innen 2010. Det ga de opp, og kom isteden til å forvente 15% innen 2015. Det kommer de heller ikke til å klare. Hvorfor ikke la bøndene dyrke stevia økologisk?

Hvorfor ikke? Har det noe med Monsanto å gjøre? Hva med Hydro eller nå heter det vel Yara?

Om NRK kunne bidra til at Aspartam ble forbudt, ville vi få radikale reduksjoner på våre sykehuskøer.

Med beste hilsen

Erik W. Falck

33 39 40 10

www.falcktrading.com

Vaksine mot livmorhalskreft

I dagens Tønsbergs Blad har seksjonsoverlege Hjalmar Schiøtz, en artikkel, hvor han insisterer på viktigheten av å gi vaksine mot livmorhalskreft, og hvor han kritiserer Anna-Thea Riisager, for hennes kritiske leserinnlegg sist lørdag. Jeg er redd at Anna-Thea Riisager, nok har mer rett enn dr. Schiøtz, er villig til å erkjenne.

I følge info fra FDA, og filmer, som kommer litt nedenfor, som dere kan se, så er det ikke HPV, som gir kreft, men HPV-vaksinen.

Schiøtz skriver: "Det er i dag ingen tvil om at HPV forårsaker livmorhalskreft. Mange års forskning viser at HPV er en helt nødvendig faktor for å utvikle livmorhalskreft. Videre skriver han at vaksinen består av proteiner fremstilt i laboratoriet (altså ikke intakte virus eller deler av virus) og kan dermed heller ikke smitte. Vaksinen er trygg.

Jeg har andre opplysninger, enn de dr. Schiøtz her kommer med, dessverre. Rapporten om uheldige reaksjoner på den nye HPV-vaksinen er urovekkende og økende. Ifølge dr. Mercola, så har vi et spesielt hjerteskjærende eksempel, som gjelder en 12-årig pike fra England, som mistet all følelse i sine ben, og fikk et sammenbrudd, to uker etter at hun hadde fått sin Gardasil-vaksine.

Mens FDA hevder at slike uheldige hendelser til slike vaksi-

ner er så sjeldne, viser en gjennomgåelse av USA's Vaccine Adverse Events Reporting System (VAERS) data at tusen på tusen av uheldige reaksjoner er "http://www.medalarts.org/vaersdb/findfi" http://www.medalarts.org/vaersdb/findfi...).

Piker fra andre land har blitt skadet av den samme vaksinen, i samme grad. Hundrevis av Australiske piker har erfart bivirkninger som lammelser, svimmelhet og slagtilfeller, men Australia's Department of Health and Ageing ønsker ikke å komme ut med slike opplysninger.

Dette er ikke den eneste vaksinen, som det sies er helt ufarlig, så det er godt at det finnes noen, som våger å fortelle oss sannheten.

Skadene og faren rundt dette med livmorhalskreft, som Gardasil forårsaker, fortsetter å komme til overflaten. I denne videoen, hør på en mor, om hennes hjerteskjærende erfaring om hennes datter.

"http://www.youtube.com/watch?v=mnTvAneWBZs" \o "Gardasil - You could be One Less" http://www.youtube.com/watch?v=mnTvAneWBZs, "http://www.youtube.com/watch?v=XK97CHQZhq0&feature=related" http://www.youtube.com/watch?v=XK97CHQZhq0&feature=related og "http://www.youtube.com/watch?v=Je7CLxByApE&feature=related" http://www.youtube.com/watch?v=Je7CLxByApE&feature=related

Prisen for dette er \$900,- pr. vaksine, er det rart at våre oljereserver blir bort?

Ramnes, 18. september 2008

SKAMMENS ÅR

Hypen rundt orkanen Gustav og New Orleans er enorm i mediene. 700 000 hjemløse etter flom i India nevnes bare så vidt er... Det er forskjell på folk – nemlig.

DOJ

Hvor sitter bevisstheten?

Naturvitenskapen er i dag inne i en brytningstid. Den har oppnådd sine enestående resultater særlig ved å arbeide reduksjonistisk overfor vår kompliserte livsvirkelighet.

Det betyr å utforske delene ut fra fysisk-biologiske lover og teorier og forklare helhetene i lys av delene. Men etter hvert har naturvitenskapen møtt stadig flere problemer som ikke lar seg løse på denne måten. Forskerne utfordres derfor mer enn før til å innse vitenskapens begrensning og ærlig innrømme alt det de ikke forstår. Det er derved skapt et bedre klima for respekt og dialog mellom vitenskap, filosofi, trosoppfatninger og religion.

Det hovedspørsmål som her reiser seg, er hvordan forholdet mellom helheten og delene i tilværelsen i det hele tatt skal oppfattes. Dette problemfelt er de siste årene kommet inn i et nytt lys. Vitenskapen har tatt opp igjen den gamle empiriske erkjennelse at hele vår verden er bygd opp av en rekke nivåer som blir stadig mer kompliserte og komplekse fra den levende naturs gener, celler, organer og organismer til menneskelivet med samfunn og kultur. Hvert nivå utgjør et kompleks som er bygd opp av et større antall av det underliggende nivå som byggesten. Det mest slående er at kompleksene oftest har nye såkalt emergente egenskaper som ikke er til stede på det lavere nivå, men de er samtidig avhengige av byggestenenes egen funksjon. Dette betyr at helheten og delene står under gjensidig påvirkning, men helheten er med sine nye egenskaper overordnet delene. Hovedsaken er at for å forstå helhetene kreves det også emergente ovenfra-ned-

ad teorier. Et viktig poeng er dessuten at de enkelte vitenskaper med sine egne metoder og teorier er knyttet til sine respektive nivåer. Drømmen om en enhetsvitenskap er derfor urealistisk.

Emergensfenomenet vitner om den dynamiske nyskapende dimensjon ved hele vår tilværelse. Fremfor alt gjelder dette den biologiske utvikling og menneskets plass i verden. Det er en omfattende oppgave å belyse de tallrike eksempler på slike fenomener innen de forskjellige områder av naturen og menneskelivet. I det følgende tar jeg frem det gamle legemesjelpet som et av de mest aktuelle eksempler, men lite omtalte eksempler fra dette problemfelt. I dag kalles det best for hjerne-bevissthetsproblemet.

Den moderne nevrovitenskap har klarlagt hvordan vårt mentale liv med bevisstheten er helt avhengig av hvordan hjernen fungerer. Derfor er det ikke lenger grunnlag for et splittet menneskesyn med to atskilte substanser slik det blant annet ble hevdet av filosofen Descartes (1596-1650). De fleste av vår tids forskere har i stedet gått inn for det motsatte standpunkt: vårt mentale liv med bevisstheten er i sin helhet et produkt av hjernen uten noen selvstendig funksjon. Det betyr at hjernen sammen med vårt mentale liv er innelukket i et fysisk-biologisk lovregulert rom isolert fra samfunn og kultur.

Men også dette reduksjonistiske menneskesyn er det blitt stadig vanskeligere å opprettholde. Hovedgrunnen er at bevisstheten har en helt annen virkelighetskarakter enn hjernen. Den er til forskjell fra kroppen et rent subjek-

tivt fenomen uten lokalisjon og andre fysiske kjennetegn. Med de nye bildeteknikker er det nå også påvist hvordan bevisstheten virker inn på hjernen slik at det foregår en toveispåvirkning. Det taler for at bevisstheten har en selvstendig stilling i forhold til hjernen. Men uansett teori må det spørres hvordan en objektiv smerteimpuls i en nerve oppleves subjektivt som smerte, og motsatt en subjektiv viljebeslutning omsettes til en objektiv handling. Det er heller ikke lett å finne frem til en holdbar teori mellom de to nevnte ytterpunkter. Vi konfronteres her likesom i oldtiden med et mysterium. Det er blitt betegnet som et av de viktigste uløste problemer innen dagens vitenskap.

Men her kommer nå emergensperspektivet inn i bildet. Konkretisert på hjerne-bevissthetsproblemet betyr det at hjernen utgjør et nettverkskompleks som består av nervecellene med deres milliarder av innbyrdes forbindelser. Som en følge av denne kompleksdannelse oppstår bevisstheten som en ny emergent funksjon som den enkelte nervecelle mangler. Bevisstheten blir overordnet hjernen, men er samtidig avhengig av nervecellenes funksjon. På neste nivå går det enkelte individ med sin bevissthet inn i et sosialt kompleks med mange medmennesker, og det skapes en personlig identitet.

Det er fortsatt uenighet om hvordan dette kompleksitetsfenomen skal forklares, og hjernebevissthetsproblemet er ikke dermed løst. Men dette eksempel viser hvordan en reduksjonistisk forståelse kommer til kort. En emergenteori forklarer derimot

hvordan vårt mentale liv med bevisstheten og mennesket som person er egne realiteter som inntar de høyeste nivåer i verden. Naturvitenskapen kan ikke lengre benekte at vårt bevissthetsliv har en selvstendig funksjon og står i en levende forbindelse med samfunn og kultur.

En rekke livssyn vil også fremholde at bevisstheten er en realitet. Det gjelder både den sekulære humanisme, nyreligiositeten og de store verdensreligioner. Men samtidig skilles her veiene når det gjelder det fundamentale spørsmål om hva vår bevissthet kan yte overfor de eksistensielle spørsmål i tilværelsen. De ikke-kristne livssyn og religioner finner sin basis i troen på eget bevissthetsliv og de menneskeskapte kulturprodukter. Etter en kristen menneskeforståelse er dette et blindspor.

Guds eksistens lar seg ikke forsvare ut fra en immanents emergens, for Gud var til før han skapte tilværelsen. Men vitenskapen har på sin side ingen saklig grunn til å avvise den kristne tro ved å stenge veien mellom Gud og oss ut fra et lukket fysisk-biologisk menneskesyn.

Gud har skapt mennesket i sitt bilde til et personlig samfunn med seg og med et overordnet ansvar for skaperverket. Han har gitt oss bevisstheten og språkevnen som organer til kommunikasjon med seg selv og våre medmennesker. Selv om Guds handlinger og våre handlinger ligger på forskjellig plan og Gud er overordnet mennesket, er det likevel dypere sett en analogi mellom dem. Likesom mennesket handler ut fra sin personlige

bevissthet gjennom egen kropp, handler Gud som person overfor verden. Samtidig innskjerper dette perspektiv det nære personlige forhold mellom Gud og menneske og det ansvar vi har for å leve etter Guds skapervilje.

Men menneskets åndelige situasjon er at det bryter med sin gudgitte bestemmelse ved å glemme eller til og med avsette sin Skaper. I stedet dyrker vi oss selv eller våre falske guder som det høyeste i livet. I denne alvorlige situasjon må vi derfor finne veien tilbake til det personlige forhold til Gud ved å møte hans åpenbaring av den sanne treenige Gud og Jesus Kristus tvers igjennom kulturen og historien. Han møter vår bevissthet utenfra med sitt Ord og Den Hellige Ånds nyskapende gjerning slik at vi kan ta imot dette budskapet.

Den emergente forståelse av mennesket som person avdekker en rekke eksistensielle spørsmål som den kristne gudstro kan besvare og som åpner for dialog mellom naturvitenskap og kristen tro. Et av disse spørsmålene er hvor og hvordan Gud med sine handlinger virker inn på tilværelsen. Dette er det teologisk forskjellige oppfatninger av. Men i alle tilfelle blir bevissthetsproblemet her sentralt. Det kan lett oppfattes som et isolert nevrovitenskapelig anliggende, men det dreier seg i realiteten om et fundamentalt eksistensielt spørsmål i skjæringsfeltet mellom tro og vitenskap.

Av Arne Schjøth

Massemennesket

Av Armand Edgar Nyhus

Massemennesket lever et tomt og formelt liv der pengene ubevisst og bevisst er eneste holdepunkt i livet, sammens med en sykkelig tillært dyrkelse av falske idealer fra Hollywood og forflatende popmusikk.

Fjernsynet er som et narkotisk stimulus der mennesket blir foret med voldsromantikk i aksjonsfilmer med skyting og skrik og drap, som gir en slags utløsning på den indre spenning det i dag lever med. At slike opplevelser gjør enkelte mennesker til mordere og forbrytere er ikke oppdaget av de styrende myndigheter. Dybwad Brochmann forteller at en avisoverskrift om et mord, blir som en ueksponert film i det ubevisste hos mennesket, og det kan ta ti til tyve år før inntrykket eksponeres ubevisst til en ufor-

stått bevissthet og mennesket begår en forbrytelse.

Mennesket er en uklar skikkelse inntil det når en bevissthet omkring livet der det kan se og forstå verden slik den er, og forstå den rett. Livsbevisstheten består i å forstå verden slik den er, og forstå den rett. Livsbevisstheten består i å forstå livs- og naturlovene, også i åndens verden der de gjør seg gjeldende i samværet med andre mennesker i samfunnet, og er bestemende for oss om vi er bevisst eller ubevisst våre handlinger.

Tømmermannen viser oss at han er veien, sannheten og livet, og lærer oss livslovene i åndens verden, og dem som er bestemmende for naturen. Faderens vilje sier han, og henviser til at han arbeider inntil denne dag, og menneskesønnen gjør som sin far. Han setter seg utover den jødiske konvensjon og lov, og sier at sabbatten er til for mennesket, og ik-

ke mennesket for den, da disiplene plukket kornaks og spiste. Dette er noe helt annet enn tannløs teologi, det er en bevissthetsforhøyning av menneskene han utfører. Han sier også at vi ikke kan tene livet som er Gud, og Mammon samtidig, han går ut over konvensjonen og sier at menneskene må lære å sortere riktig i forhold til keiserens mynt. Vi må gi livet det det skal ha, all vår oppmerksomhet, så får keiseren sitt til sist. Menneskene skal også lære å tilgi hverandre, vi skal tilgi 7 ganger sytti, sier mesteren fra Galilea, for på denne måten lærer vi å se og forstå og vi høyner vår bevissthet.

Tømmermannen gav oss et selvstyrt desentralisert og dekapitalisert samfunn som må bli bevisstgjort i massene før det kan bli til virkelighet i samfunnet, fordi vår forestilling om pengene må bli klarlagt, vi må lære at de ikke skal ha verdi i seg selv, men

representere realverdiene og være uten rente, og at vårt forhold til Gud ikke blir det rette før dette er blitt virkelighet. I dag har dette urettferdige symbol tatt plass på hellig sted, i mennesket som psykisk projeksjon, der det ubevisst påvirker vårt syn på livet og våre medmennesker. Det er rovdrift på verdens skoger, pengene og banksystemene bestemmer dette, og vi lever i en tid der klimaet forandres, kanskje på grunn av dette. 2 milliarder mennesker lever i stor nød og fattigdom på grunn av vår måte å drive økonomi på, men Jesus henviser til at vi skal måle med et rommelig mål våre medmennesker i stedet for å se smått og pinaktig på livet, for livet gir i overflod til oss alle når vi innretter oss riktig i tilværelsen. Men det onde sitter opphøyd for mennesket på tempeltinden, og verden fører krig mot sine medmennesker fordi det er stor profitt å få for våpenindustri-

en som gjennom stråmenn påvirker politikken til fordel for dem selv. Kristi ord om å elske sine medmennesker og gå to mil med dem, når du blir bedt om å gå en; han henviser til at menneskene kan komme til forståelse med hverandre når vi bare legger godviljen til. Men interessemotsetningene rår, og vi er slik hverandres fiender i stedet for å lyde hjertets lov om å tene hverandre, dømet der han vasker disiplenes føtter og sier: Gjør dere slik med hverandre skal alle se at å tene hverandre er livets iboende lov i mennesket. Med andre ord; kjærligheten og tenerånden kommer først til sin rett i et samfunn der pengene er blitt dekapitaliserte og rentefrie representanter for realverdiene, da vi har fjernet det onde (satan) ved å ta det ved roten, og livet vil bli en glede for alle på vår jord.

Hvordan kan de sultne få mat?

Fra Pengevirke

Hver dag kommer nye meldinger om at matvareprisene stiger. Det gjør også antall mennesker som lider av sult og underernæring. Hvordan skal vi klare å snu denne utviklingen?

En milliard mennesker lever for mindre enn 5 kroner om dagen. For mange er dette ikke lenger nok til mat. Forverring fører ofte til opprør. I Haiti oppstod voldelige opptøyer og statsministeren måtte gå av. I Kamerun, Niger, Burkina Faso, Indonesia, Mexico og Filippinene har det også vært kraftige demonstrasjoner.

Hvorfor stiger prisene?

Årsakene er mange. Når oljeprisen øker, øker også transportutgiftene og prisen på kunstgjødsel. Når kineserens gjennomsnittlige kjøttforbruk har steget fra 20 kg til 50 kg i året, trengs det store mengder korn til for. I India skjer det en tilsvarende velstandsøkning. Produsentene av biodrivstoff bidrar til at det blir mindre mat i markedet. Ensidige jord-

bruksformer har ført til erosjon hvor verdifull matjord skyldes ut i elver og vann. Rovdrift på vannressursene og synkende grunnvann har gitt tørke og ørkenspredning. Klimaendringer bidrar også til tørke og flom. Krig og vanstyre har satt matjord ut av drift. Zimbabwe var tidligere Afrikas kornkammer. Spekulanter holder tilbake store matlagre i håp om at prisene skal stige ytterligere.

En vekker

Matmangel er ikke noe nytt. Daglig dør det 25.000 mennesker som følge av sult og underernæring. Slik har det vært lenge uten at det har fremkalt effektive reaksjoner i den rike verden. Når media igjen har satt fokus på sult kan vi spørre oss om det er av medfølelse for de som nå som rammes eller om det er av frykt for at kaos i matvarehandelen kan komme til å få konsekvenser også for oss. Mange politikere er opptatt av situasjonen, men det mangler gode løsningsforslag. Noen snakker om nødhjelp der det trengs mest. Det kan sikkert være nødvendig, men det er viktig at ikke slik hjelp

ødelegger muligheten for en lokal matvareproduksjon.

I Haiti ble den lokale risproduksjonen ødelagt av billig ris fra USA. Dette er bare et av mange eksempler på at eksportsubsidier har ødelagt lokalt jordbruk. Når importprisene stiger, kan det ta lang tid å få det lokale jordbruket opp igjen. På WTO's ministermøte i Hong Kong i 2005 ble det besluttet at de rike landenes eksportsubsidier av landbruksvarer skulle opphøre innen utgangen av 2013. I dagens situasjon kan dette synes å være katastrofalt sent.

Jordbruk er kultur ikke industri

I WTO-forhandlingene har mange land vært opptatt av mulighetene for å verne om sin egen jordbruksutvikling. Det å ha et eget jordbruk er viktig både for den lokale økonomien og for å sikre befolkningen mat i kritiske situasjoner. For hver dag blir det mer åpenbart at alle land må stilles helt fritt til å utforme en fornuftig landbrukspolitikk og at de ikke må tvinges inn i et system hvor alt skal vurderes ut fra markedsøkonomiske prinsipper. En nedlagt bedrift kan gjenåpnes etter kort tid. Et nedlagt jordbruk krever mange år for å komme i produksjon igjen. Jordbruk er primært en kulturell virksomhet, hvor jord, planter og dyr skal pleies på en best mulig måte. Jordbruket må derfor vurderes ut fra sine egne forutsetninger.

Handel et gode

I dagens situasjon bør hver minste åkerlapp dyrkes på en forsvarlig måte. I mange land vil dette gi overskudd av bestemte produkter. Produkter som andre land vil ha stort behov for, samtidig som produsentene vil få kjærkomne inntekter. Det store spørsmålet er bare hvem vi skal kjøpe av og selge til og til hvilken pris. Det finnes de som hevder at markedsøkonomien vil regulere det hele bare handelen blir fri. Men vi har sett hvordan markedsøkonomien fungerer. Når det er mer mat enn folk har råd til å kjøpe, vil mange bønder måtte legge ned produksjonen. Når det er underskudd av mat vil prisen stige slik at enda

Denne gutten leter gjennom søppelet for å finne mat. Foto: iStock

flere dør av sult og underernæring. I land som Kina og India ser vi at markedsøkonomien har bedret levestandarden til mange, og totalt i verden er det færre fattige, men likevel er det flere som sulter.

Finnes det alternativer

I verden kan det se ut til at det etter hvert blir mangel både på mat og olje. Det er ikke noe som tyder på at markedsøkonomi kan bidra til rettferdig fordeling i en mangelsituasjon. Det er naivt å tro at det finnes enkle løsninger. Men et viktig spørsmål er om markedet skal avgjøre prisen. Kan det ikke like gjerne være ulike priser til ulike mennesker? I den tradisjonelle prutehandelen som vi ennå finner rester av mange steder i Østen, så kjøpmannen det som en ære å finne den riktige prisen til hver enkelt kunde. De rike betalte rikelig og de fattige ikke så

mye. Et tilsvarende system er tenkelig også i større målestokk. De som har noe å selge kan selge det dyrt der det er penger i overflod og ta en lavere pris der det ikke er så mye å hente og hvor behovet er stort. Men prisen må ikke være så lav at den ødelegger det fattige landets mulighet til å utvikle et eget jordbruk. Hvis vi klarte å forsikre oss om at oljen ikke ble videresolgt, kunne vi i Norge selge olje for 50 dollar fatet til land som trengte rimelig drivstoff til sine traktorer. Dette ville være et høyere beløp enn det vi tidligere kalkulerte som oljeinntekter, men selvsagt under halvparten av det vi kan få på verdensmarkedet. Men hvorfor skal vi alltid la markedet bestemme. Er det ikke på tide å trekke mer fornuft inn i økonomien. Fornuft, fantasi og vilje til faktisk handling er det som mest av alt trengs.

BERTRAM D. BROCHMANN – den store sosial-reformatoren i Norge

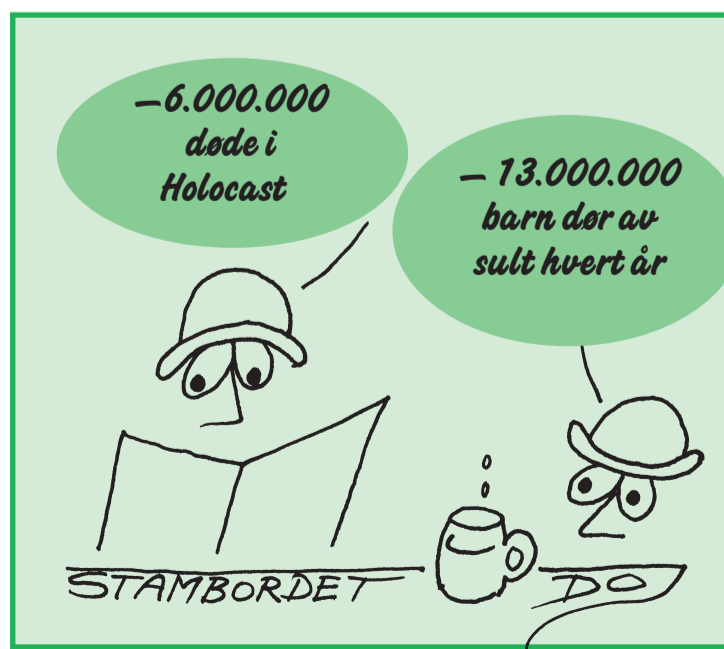
Bertram Dybwad Brochmann (1881-1956) var prestesønn og utdannet gartner. Han reiste land og strand rundt og prekte om en ny samfunnslære. En lære som talte Staten og Kirken midt i mot.

For Brochmann var statsmakt, pengemakt og religion menneskehetens nye avguder. Disse molokene som han kaller dem, knebler friheten og folket. Brochmann bygger sin nye samfunnslære på en radikal forståelse av Kristus og evangeliene.

Brochmann innførte i sin samfunnslære begreper som "to slags fantasi" (den ukontrollerte og den kontrollerte) og "to slags virkelighet" (den objektive skapt av Gud og den relative skapt av mennesker). Gjennom 40 år utga han mer enn 40 bøker om sin nye samfunnslære. Det vakte stor oppsikt da han i sitt åpne brev til Adolf Hitler i 1937 gir uttrykk for at Hitlers undergang er viss, hvis han fortsetter å følge det makt- og voldsprinsipp han hadde slått inn på. Brochmann hadde dessuten også hjulpet den jødiske Helene Harand i hennes kamp mot Hitlers jødeforfølgelser, og han hadde holdt offentlig foredrag om dette i Wien. Brochmann var derfor uønsket i Berlin.

Så bryter 2. verdenskrig ut, og noen måneder senere står tyskerne etter et kappløp med engelskmennene som okkuperer Norge, mens Konge og Regjering rømmer til England med gullbeholdningen og lar folket i stikken. Om dette sier Brochmann sin hjertens mening i et radioforedrag i juli 1940 - mer enn en måned etter at krigstilstanden mellom Norge og Tyskland var opphørt ved den norske hærs kapitulasjon, og okkupasjonsstilstand var inntrådt. Han angriper også Englands kyniske holdning overfor Norge. Hensikten med Brochmanns radioforedrag var for det første å motarbeide Quisling, dernest å fremheve Hitlers riktige økonomi-politikk mot plutokratiet. Dette for å komme på talefot med okkupasjonsstyrkene som han hadde tett inn på livet, og for med det å skjermes sine tilhengere i Norge. Han var den første politiker som tok Jesu budskap om å "elske sine fiender" og ikke bare gå én mil med dem, men to, alvorlig. For dette ble Brochmann etter krigens slutt tiltalt og dømt ved det "rettsoppgjør" som av den tilbakevendte Regjering ble iscenesatt overfor 99.000 nordmenn. Brochmann tok som de tusenvis av andre sin fengslesstraff som et utslag av den politiske forfølgelse han var utsatt for. Av ukjente årsaker ble han brått sluppet ut av arrest etter knapt 6 måneders soning.

I sin bok "Til mentalundersøkelse" (1947) beskriver han dette årelange marerittet som norske myndigheter utsatte ham for. "Rettsaken mot B.D.B." (1947) viser i sin fulle bredde hvor paradisk det hele var.

Samfunnsliv

Redaksjon og ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 500,- pr år
kr. 250,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
I. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta